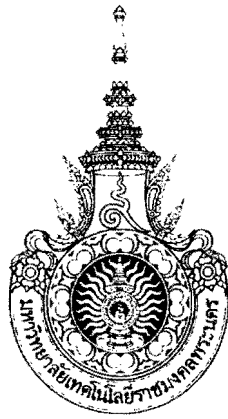

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ดวงใจ เขมวีรัตน์
สุภัทรา โกไศยกานนท์
สนทยา เขมวีรัตน์

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณผลประโยชน์ประจำปี 2554
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Spending Behavior of Student in Rajamangala University of Technology
Phra Nakhon

Duangjai Khamwirat

Supatra Kosaiyakanont

Sontaya Khamwirat

This Research in Funded by Faculty of Science and Technology
Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

Year 2011

ชื่อเรื่อง : พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ผู้วิจัย : ผศ.ดวงใจ เขมวิรัตน์ สาขาวิชาคณิตศาสตร์และสถิติ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มทร.พระนคร
 ผศ.สุภัทรา โกไศยกานนท์ สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ ประยุกต์ มทร.พระนคร
 สนทยา เขมวิรัตน์ สาขาวิชาการเงิน คณะบริหารธุรกิจ มทร.พระนคร
พ.ศ. : 2554

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ใน 4 ด้าน คือ การใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร การใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง การใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา และปัจจัยด้านการเงิน ได้แก่ รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 432 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นแบบสอบถาม มาตรฐานค่า 3 ระดับ จำนวน 48 ข้อ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน, t - test for independent sample, F- test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี LSD ผลการศึกษาพบว่า

1. ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีระดับพฤติกรรมสูงที่สุด คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร รองลงมา คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านที่มีระดับพฤติกรรมต่ำที่สุด คือด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง
2. นักศึกษาที่มีเพศและระดับชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05
3. นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05
4. นักศึกษาที่มีรายได้ประจำและรายได้พิเศษต่อเดือนต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

5. นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

6. นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้พิเศษต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวมและรายด้านทุกด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

Title : Spending Behavior of Student in Rajamangala University of Technology
Phra Nakhon

Researcher : Duangjai Khamwirat. Faculty of Science and Technology, RMUTP
Supatra Kosaiyakanont. Faculty of , RMUTP
Sontaya Khamwirat. Faculty of Business Administration, RMUTP

Year : 2011

Abstract

The purpose of this study was to study and compare spending behavior of undergraduate of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon in 4 aspects : the food expense, transportation expense, health care expense, and entertainment expense. The undergraduates were classified by gender, academic years, faculties, income, income source, extra income, and extra income source. The samples in this research were 432 undergraduates. The study participates selected by stratified random sampling. The 48 item questionnaires of rating scales was used as the research instrument. Percentage, mean, standard deviation, t - test for independent sample, F - test and "LSD" analysis were statistical method to analyze data. The results were as follows:

1. The undergraduate's Spending Behavior all aspects were in moderate levels that the food expense was the highest, health care expense, and transportation expense was the lowest.
2. There was significant difference for undergraduate's spending behavior in health care expense, entertainment expense and all aspects at the 0.05 level among students in different gender and academic years.
3. There was significant difference for undergraduate's spending behavior in food expense, health care expense, entertainment expense and all aspects at the 0.05 level among students in different faculty.
4. There was significant difference for undergraduate's spending behavior in food expense and all aspects at the 0.05 level among students in different income and extra income.
5. There was significant difference for undergraduate's spending behavior in food expense, transportation expense, entertainment expense and all aspects at the 0.05 level among students in different income and extra income.

6. There was non significant difference for undergraduate's spending behavior in each aspect and all aspects at the 0.05 level among students in different extra income source.

รายงานการวิจัยฉบับนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณผลประโยชน์ประจำปี 2554 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง ความเห็นในรายงานการวิจัยนี้ เป็นของคณะผู้วิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ เนื่องจากคณะผู้วิจัย ได้รับความอนุเคราะห์เป็นอย่างดี จากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการอุดหนุน เงินทุนเพื่อการวิจัย รวมทั้งบรรดาคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธานี คงเพชร, ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรประภา แสงสินเจริญชัย, อาจารย์สมใจ ฉินธนะปทุมพร และอาจารย์เดือนรุ่ง ช่วยเรื่อง ที่เอื้อเพื่อให้คำแนะนำตรวจแก้ไขแบบสอบถาม ให้ความรู้และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนแก้สำนวน ภาษา เพื่อให้สามารถสื่อสารได้ดีขึ้น คณะผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากรายงานการวิจัยฉบับนี้ คณะผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา ครู อาจารย์ ผู้ประสาทความรู้แก่คณะผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวีรัตน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์
นายสนทยา เขมวีรัตน์
คณะผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
ขอบคุณทุน	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(6)
สารบัญ	(7)
สารบัญตาราง	(10)
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่าย.....	7
ความหมายของการใช้จ่าย.....	7
ความจำเป็นที่ต้องมีการวางแผนทางการเงิน.....	7
ค่าใช้จ่ายของนักศึกษา.....	8
ประเภทของรายจ่าย.....	9
หลักในการใช้จ่ายเงินอย่างฉลาด.....	10
การวางแผนการใช้จ่าย.....	10
การทำงานประมาณส่วนตัว.....	11
ความสำคัญการวางแผนการใช้จ่ายเงิน.....	12
วิธีการใช้จ่ายเงินให้เกิดประสิทธิภาพ.....	13
ประเภทของรายจ่ายทางการเงิน.....	15
หลักการเลือกซื้อสินค้าและบริการ.....	16

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)	
	ข้อแนะนำในการใช้จ่ายอย่างฉลาด.....	17
	ลักษณะการใช้จ่ายเงินที่ทำให้เป็นหนี้สินตลอดไป.....	18
	แนวคิดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.....	18
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	28
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
	ประชากร.....	29
	กลุ่มตัวอย่าง.....	29
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	30
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	31
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	60
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	60
	วิธีดำเนินการวิจัย.....	60
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	60
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ (ต่อ)	
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
อภิปรายผล.....	66
ข้อเสนอแนะ.....	69
บรรณานุกรม.....	71
ภาคผนวก.....	75
ภาคผนวก ก.....	76
ภาคผนวก ข.....	81
ภาคผนวก ค.....	83
คณะผู้วิจัย.....	89

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	30
2	แสดงจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับกลับคืนที่มีความสมบูรณ์.....	33
3	แสดงจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชาของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ.....	40
4	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้าน.....	42
5	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	43
6	แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปร เพศ เป็นรายด้านและโดยรวม.....	44
7	แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร ระดับชั้นปี เป็นรายด้านและโดยรวม.....	45
8	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม จำแนกตามระดับชั้นปี.....	46
9	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพจำแนกตามระดับชั้นปี.....	46
10	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ จำแนกตามระดับชั้นปี.....	47
11	แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร คณะวิชา เป็นรายด้านและโดยรวม.....	48
12	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม จำแนกตามคณะวิชา.....	49
13	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารจำแนกตามคณะวิชา.....	50
14	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพจำแนกตามคณะวิชา.....	51

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
15	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการจำแนกตามคณะวิชา.....	52
16	แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร รายได้ประจำต่อเดือน เป็นรายด้านและโดยรวม.....	53
17	แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร แหล่งของรายได้ประจำ เป็นรายด้านและโดยรวม.....	54
18	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม จำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ.....	55
19	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารจำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ.....	56
20	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางจำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ.....	57
21	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ จำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ.....	57
22	แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร รายได้พิเศษต่อเดือน เป็นรายด้านและโดยรวม.....	58
23	แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร แหล่งของรายได้พิเศษ เป็นรายด้านและโดยรวม.....	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะที่ผ่านมา อยู่ในช่วงของการปฏิวัติอุตสาหกรรม มีการกำหนดนโยบาย เพื่อมุ่งเน้นเศรษฐกิจและส่งเสริมอุตสาหกรรมส่งออก มีการพัฒนาและนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการผลิต เพื่อให้สามารถเพิ่มกำลังการผลิตได้มากขึ้น (วรศักดิ์ พ่วงเจริญ, 2548) จนทำให้ปัจจุบันเกิดปัญหาเศรษฐกิจที่ใหญ่มาก เนื่องจากปัญหาราคาน้ำมันสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเราจำเป็นต้องใช้น้ำมันในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การขนส่ง การผลิต เป็นต้น จึงส่งผลให้บรรดาพ่อค้าแม่ค้าถือโอกาสขึ้นราคาสินค้าอุปโภคบริโภค ทำให้ราคาสินค้าพุ่งสูงขึ้นอย่างมาก การใช้จ่ายภาคครัวเรือนต้องเป็นไปอย่างระมัดระวังเป็นอย่างมากเพื่อความอยู่รอดภายใต้สภาวะเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่กำลังครอบงำให้ประชาชนหลงไหลไปกับนโยบายที่พยายามให้ประชาชนมีหนี้ของภาครัฐ ปฏิเสธไม่ได้ว่าภายใต้ระบบทุนนิยมมีผลต่อการสร้างค่านิยมให้กับวัยรุ่น วัยเรียน นิสิต นักศึกษา ให้ต้องใช้ของแบรนด์เนม ใช้ของราคาแพงเกินความจำเป็นเยาวชนไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างรุนแรงและรวดเร็ว จนก้าวเข้าสู่เส้นทางที่นับว่าอันตรายอย่างยิ่ง พฤติกรรมที่กล่าวถึงได้แก่ การติดเกมส์คอมพิวเตอร์ การบริโภคอาหารจานด่วน ทั้งๆที่ในช่วงวัยดังกล่าวควรเป็นวัยแห่งการแสวงหาความรู้ รู้จักอดออมและรับผิดชอบต่อหน้าที่ จนเกิดเป็นปรากฏการณ์ที่ว่า “ลัทธิบริโภคนิยม” ดังที่ถูกเปรียบเปรยว่าเป็นผู้มีรายได้น้อยแต่รสนิยมสูง ซึ่งหมายถึงว่ามีฐานะไม่ดีแต่ชอบใช้ของแพงๆ โดยเฉพาะของที่มาจากต่างประเทศ กลุ่มคนดังกล่าวนี้จะยึดติดอยู่กับเครื่องหมายการค้าหรือโลโก้สินค้า (สมพร เทพสิทธิ์, 2548) ข้อมูลล่าสุดของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี 2550 ประเทศไทยมีประชากรสูงวัย คือ อายุ 65 ปีขึ้นไป เป็นสัดส่วน 8.2% ของประชากรทั้งหมด และมีประชากรในวัยหนุ่มสาวและวัยทำงาน คือวัย 15-64 ปี จำนวน 70.2% ส่วนประชากรวัยเด็กคืออายุต่ำกว่า 14 ปี เป็นสัดส่วน 21.6% จากข้อมูลดังกล่าวพบว่า ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศไทยอยู่ในวัยหนุ่มสาวและวัยทำงาน (วิวรรณ ธาราหรือชูชาติ, 2550)

วัยรุ่นชายหญิงปัจจุบันจึงเป็นกลุ่มที่นักการตลาดต้องจับตามอง เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมาก และมีพฤติกรรมการใช้จ่ายอย่างไม่ยั้งคิด ใช้อารมณ์เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจซื้อสินค้า ทำให้รายจ่ายไม่สมดุลกับรายรับ ด้วยรายจ่ายที่เกินกว่ารายรับประจำจากผู้ปกครองเกือบ 50 เปอร์เซ็นต์ ทำให้วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวต้องหารายได้เสริม เพื่อนำมาใช้จ่ายตามวิถีชีวิตของวัยรุ่นยุคใหม่ ส่วนใหญ่จึงนิยมหารายได้เสริม อาชีพเสริมยอดนิยมของวัยรุ่นหญิงที่หน้าตาดี รูปร่างดี คือการเป็นพริตตี้สำหรับสินค้าประเภทรถยนต์ โทรศัพท์มือถือ เครื่องสำอาง ไปจนถึงการเชียร์เบียร์ สำหรับวัยรุ่นชาย แหล่งรายได้พิเศษมาจากการพนันบอลสำหรับคนที่ไม่ประสบ

ความสำเร็จในการหารายได้พิเศษ หรือหมุนเงินไม่ทันกับค่าใช้จ่ายส่วนตัว ก็จะนำของใช้ส่วนตัว ออกมาขาย เช่น สร้อยคอ นาฬิกาแบรนด์เนม หรือโทรศัพท์มือถือ และหากเงินยังไม่พอใช้อีกก็ สามารถพึ่งแหล่งเงินกู้จากเพื่อนร่วมสถาบัน ในกรณีที่เป็นหญิงอาจเอาตัวเข้าแลก วิถีชีวิตที่ทำให้ เกิดการใช้จ่ายที่ไม่สมดุลกับรายรับของวัยรุ่นปัจจุบัน บวกกับวิธีการหาเงิน และวิธีการหมุนเงิน ตามแบบฉบับของวัยรุ่นยุคนี้ ทำให้เกิดปัญหาในครอบครัวและสังคม เช่น การขายบริการทางเพศ ปัญหาการฆ่าตัวตายของวัยรุ่น และอาจก่อให้เกิดปัญหาแก่ประเทศชาติ เช่น การก่ออาชญากรรม เป็นต้น ซึ่งการที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว เพื่อช่วยพลิกฟื้นประเทศไทยให้กลับคืนสู่สภาพที่ดีได้นั้น วัยรุ่นไทยควรจะสำนึกและตระหนักในความสำคัญของการพัฒนาตนเอง (ทีศนา แคมมณี, 2543 : 2-3) เพื่อให้เป็นคนมีคุณภาพคือเป็นคนที่ทั้งเก่งและดี โดยต้องรู้จักใช้ความดีเป็นกรอบ และใช้ ความเก่งเป็นพลังในการขับเคลื่อนให้ชุมชนหรือสังคมนั้นอยู่รอด ปัจจัยที่ช่วยให้คนมีคุณภาพ คือ การจัดการศึกษา ซึ่งเป้าหมายการจัดการศึกษาของประเทศไทย ก็คือ ต้องการพัฒนาคอนไทยให้เป็น คนคุณภาพ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้คู่คุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สมศักดิ์ ดลประสิทธิ์, 2543 : 8-9) ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาจึงควรหันมาสนใจ ฝึกฝน อบรมให้นักศึกษามี ความสามารถในการควบคุมตนเอง จัดการกับตนเอง เพราะเป็นพื้นฐานของการพัฒนาทุก ๆ จุด ซึ่งเมื่อนักศึกษาสามารถควบคุมตนเองและจัดการกับตนเองได้แล้ว เขาเหล่านั้นก็จะมีวินัยในตนเอง มีเป้าหมายในชีวิต ซึ่งจะช่วยให้บุคคลเหล่านั้นมีปรัชญา มีแนวทางยุทธศาสตร์ในการดำรงชีวิต ที่ดี ไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อสังคม

สถาบันอุดมศึกษา จึงนับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก เพราะ ภารกิจของสถาบัน คือ การผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพ ทั้งด้านคุณธรรมจริยธรรม มีบุคลิกภาพ ที่ดีทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม สามารถเผยแพร่ความรู้ ด้านวิชาการ วิชาชีพสู่สังคมและสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพ (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2538) ซึ่งการที่จะเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพได้นั้น นักศึกษาต้องได้รับการเตรียมพร้อมขณะที่กำลัง ศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะสถาบันอุดมศึกษาถือได้ว่าเป็นองค์กรหรือสถาบันทางการศึกษา ที่ มีความสำคัญมากสำหรับคนหนุ่มคนสาวที่จะผ่านเข้ามา และผ่านออกไปสู่กระแสวงแห่งชีวิต อันกว้างใหญ่ ก่อนที่คนๆ หนึ่งจะก้าวเข้าสู่ประตูมหาวิทยาลัยเขายังถูกมองว่าเป็นเด็กนักเรียน ที่ มีความเป็นเด็กๆ อยู่ในการดูแลปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด ได้รับการ อุปถัมภ์ค้ำจุน ชี้นำ บอกกล่าว กำกับและตักเตือนในแทบจะทุกเรื่อง แต่ครั้นเมื่อเวลาผ่านไป 4 ปี โดยประมาณคนๆ เดียวกันนั้นก็เดินออกจากประตูมหาวิทยาลัยไปในฐานะบัณฑิต ซึ่งหมายถึง ผู้รอบรู้ทั้งในทางวิชาการ วิชาชีพ และในการดำรงชีวิต พร้อมทั้งจะกระโจนเข้าสู่ตลาดแรงงาน เข้าสู่วิชาชีพเพื่อประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพในหลากหลายสาขาออกสู่สังคมเป็นจำนวนมากทุก ๆ ปี และเพื่อให้บัณฑิตเหล่านั้นเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพของสังคม สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในช่วงปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรมีการดำเนินการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้จ่ายที่เหมาะสมให้กับนักศึกษา และเพื่อให้การดำเนินการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้จ่ายที่เหมาะสมดังกล่าวเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ คณะผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีเกี่ยวกับการใช้จ่ายให้นักศึกษาได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ซึ่งช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่สังคมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา รายได้ประจำเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษของนักศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

1. คณาจารย์ และผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษาให้มีพฤติกรรมที่ดีเกี่ยวกับการใช้จ่าย ช่วยให้เกิดบุคลากรที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป
2. คณาจารย์ และผู้บริหารของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษา ให้มีพฤติกรรมที่ดีเกี่ยวกับการใช้จ่าย ช่วยให้เกิดบุคลากรที่มีคุณภาพ ในสังคมต่อไป
3. ผู้ปกครองสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ เป็นแนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้จ่ายให้กับบุตรหลานได้อย่างเหมาะสม
4. ผู้สนใจสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการใช้จ่ายที่เหมาะสม ทำให้สามารถพัฒนาคุณภาพนักศึกษาให้เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ ช่วยลดปัญหาเศรษฐกิจ ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2554 จำนวน 10,088 คน (ข้อมูลงานทะเบียนและวัดผล.กรกฎาคม 2552)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2554 อย่างน้อยจำนวน 385 คน ประมาณขนาดตัวอย่างด้วย วิธีของ Yamane' ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 % สุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีคณะวิชาของนักศึกษาเป็นชั้น (Strata) และใช้ห้องเรียนของนักศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่ม

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

- เพศ
- ระดับชั้นปี
- คณะวิชา

1.2 ปัจจัยด้านการเงิน ได้แก่

- รายได้ที่ได้รับต่อเดือน
- แหล่งที่มาของรายได้

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ พฤติกรรมการใช้จ่าย ของนักศึกษา

จำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

2.1 การใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร

2.2 การใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง

2.3 การใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ

2.4 การใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการซื้อและการใช้สินค้าและบริการโดยผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยน ที่นักศึกษาควรต้องมีการตัดสินใจทั้งก่อนและหลังการกระทำดังกล่าว เพื่อให้การใช้เงินที่มีอยู่เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน ด้วยการใช้ให้เกิดความคุ้มค่าและมีคุณธรรม โดยสามารถประเมินความต้องการ และความจำเป็น ก่อนการใช้เงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับ

อาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ

2. การใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร หมายถึง การตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ ของนักศึกษา เพื่อเป็นค่าอาหารรวมทั้งค่าเครื่องดื่ม ค่าขนม และผลไม้ เป็นต้น โดยการใช้เงินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน

3. การใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง หมายถึง การตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ ของนักศึกษา เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางจากที่พักมายังมหาวิทยาลัย โดยการใช้เงินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน

4. การใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ หมายถึง การตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ ของนักศึกษา เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาและบำบัดโรค โดยการใช้เงินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน

5. การใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ หมายถึง การตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ ของนักศึกษา เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดูภาพยนตร์ ฟังดนตรี ทัศนศึกษา ค่าเช่าอินเตอร์เน็ต ค่าเที่ยวสถานบันเทิง โดยการใช้เงินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน

6. เพศ หมายถึง คุณลักษณะทางกายภาพของบุคคลจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

7. ระดับชั้นปี หมายถึง จำนวนปีที่นักศึกษาได้เข้าศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกได้เป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นปีที่ 1 ระดับชั้นปีที่ 2 ระดับชั้นปีที่ 3 และระดับชั้นปีที่ 4

8. คณะวิชา หมายถึง คณะวิชาที่เปิดสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกได้เป็น 9 คณะวิชา ได้แก่ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และการออกแบบ

9. รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่นักศึกษาได้รับอย่างสม่ำเสมอในแต่ละเดือน จำแนกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ต่ำกว่า 5,000 บาท และตั้งแต่ 5,000 บาท ขึ้นไป

10. แหล่งที่มาของรายได้ประจำ หมายถึง แหล่งที่มาของรายได้ที่นักศึกษาได้รับอย่างสม่ำเสมอในแต่ละเดือน ได้แก่ พ่อแม่/ผู้ปกครอง ทำงานหารรายได้ และเงินทุนการศึกษา

11. รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่นักศึกษาได้รับเพิ่มเติมโดยเฉลี่ยนอกเหนือจากรายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน จำแนกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ต่ำกว่า 3,000 บาท และตั้งแต่ 3,000 บาท ขึ้นไป

12. แหล่งที่มาของรายได้พิเศษ หมายถึง แหล่งที่มาของรายได้ที่นักศึกษาได้รับเพิ่มเติม โดยเฉลี่ยนอกเหนือจากรายได้ที่นักศึกษาได้รับเป็นประจำต่อเดือน ได้แก่ เป็นบริกรในสถานบันเทิง พนักงานขายตรง เป็นลูกจ้างร้านค้าต่าง ๆ รับจ้างพิมพ์งาน เปิดขายสินค้า และรับสอนพิเศษ

สมมติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีรายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือนต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ประจำต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้พิเศษต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมค่าใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมค่าใช้จ่าย
 - 1.1 ความหมายของการใช้จ่าย
 - 1.2 ค่าใช้จ่ายของนักศึกษา
 - 1.3 ประเภทของรายจ่าย
 - 1.4 หลักในการใช้เงินอย่างฉลาด
 - 1.5 การวางแผนการใช้จ่าย
 - 1.6 วิธีการใช้จ่ายเงินให้เกิดประสิทธิภาพ
2. แนวคิดเกี่ยวกับ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมค่าใช้จ่าย

ความหมายของการใช้จ่าย

ค่าใช้จ่าย (Expenditure) ค่าใช้จ่ายหรือจำนวนเงินสดที่บุคคลใช้จ่ายออกไป (The Amount of Cash Out) บุคคลมีการใช้จ่าย มากมายเพื่อวัตถุประสงค์ที่ต่าง ๆ กัน เช่น การใช้จ่ายเพื่อดำรงชีวิตประจำวัน การใช้จ่ายเพื่อซื้อทรัพย์สินต่าง ๆ บางอย่าง การใช้จ่ายค่าภาษี และการชำระหนี้สินค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เหล่านี้บางรายการก็เป็นค่าใช้จ่ายคงที่ (Fixed expenditures) ต้องจ่ายเท่ากันทุกงวดจำนวนแน่นอน เช่น ค่าผ่อนบ้าน ค่าเบี้ยประกัน ฯลฯ แต่บางรายการก็เป็นค่าใช้จ่ายผันแปร คือจำนวนที่จ่ายไม่คงที่แน่นอน ผันแปรไปตามเหตุการณ์ความจำเป็น เช่น ค่าอาหาร เสื้อผ้า หรือค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อน(ประชา ดันเสณีย์.2553.ออนไลน์)

ความหมายของการใช้จ่ายตามความคิดของ จันทร์เพ็ญ บุญฉาย(2552:3) หมายถึง จำนวนเงินที่ใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการต่างๆที่ใช้ในการดำรงชีวิต หรือรายจ่ายอื่นๆ เช่น เงินบริจาค ค่าเบี้ยประกัน และรายจ่ายที่มีใช้เพื่อการบริโภค

ความหมายของการใช้จ่ายตามความคิดของ วีระพล บดีรัฐ(2547:88-89) คือ การตัดสินใจใช้เงินที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน ด้วยการทำให้เกิดความคุ้มค่าและสามารถประเมินความต้องการ และความจำเป็นก่อนการใช้จ่ายเงิน รวมถึงการบริจาคให้สังคมเมื่อมีความพร้อม

ความคุ้มค่า

ความคุ้มค่า หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจไปกับการใช้จ่าย การแลกเปลี่ยนหรือการทำงานอันทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดจากการกระทำนั้น ๆ ทั้งนี้ความคุ้มค่าของแต่ละบุคคล ในสถานการณ์เดียวกันอาจแตกต่างกันได้ อันเนื่องมาจากเหตุผลของการกระทำของแต่ละบุคคล ไม่เหมือนกันและปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจของแต่ละคนแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจรู้สึกคุ้มค่าเมื่อได้ซื้อเสื้อผ้าลดราคา แต่บางคนอาจรู้สึกคุ้มค่าเมื่อได้ซื้อเสื้อผ้าที่วางจำหน่ายวันแรก

ความต้องการ

ความต้องการ หมายถึง ความอยากได้ ความอยากเป็น ความอยากมีของบุคคลโดยสิ่งที่อยากได้ อยากเป็นและอยากมีเหล่านั้น เกินความจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันหรืออาจตีความได้ว่า หากไม่ได้ ไม่ได้เป็นและไม่ได้มี ของเหล่านั้นก็ไม่ได้ทำให้เกิดความเดือดร้อน หรือลำบากแต่อย่างใด

ความจำเป็น

ความจำเป็น หมายถึง ความต้องการในสิ่งของที่เป็นความต้องการพื้นฐาน อาทิปัจจัย 4 รวมไปถึงความต้องการที่ขาดไม่ได้ หากไม่ได้มาอาจเกิดความเดือดร้อนทั้งต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชนหรือประเทศชาติได้

การบริจาคเพื่อสังคม

การบริจาคเพื่อสังคม หมายถึง การใช้จ่ายเงินที่เหลือจากเงินออมเพื่อช่วยเหลือคนที่ด้อยโอกาสกว่า เช่น เด็กกำพร้า ผู้ประสบภัย หรือผู้ป่วย เป็นต้น

จากการศึกษาดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่า การใช้จ่าย หมายถึง การตัดสินใจใช้เงินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน ด้วยการทำให้เกิดความคุ้มค่าและมีคุณธรรม โดยสามารถประเมินความต้องการ และความจำเป็นก่อนการใช้จ่ายเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ค่าใช้จ่ายของนักศึกษา

ค่าใช้จ่ายของนักศึกษา หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาต้องเสียไปโดยการใช้ทรัพยากรส่วนตัวในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ ได้แก่

1. ค่าใช้จ่ายส่วนบุคคล (Private direct cost) เป็นค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาจะต้องจ่ายให้กับมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการศึกษาโดยตรง เช่น ค่าลงทะเบียน ค่าธรรมเนียมต่างๆ เป็นต้น
2. ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่จำเป็น (Student cost) เป็นค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาจะต้องจ่ายระหว่างที่กำลังศึกษา ได้แก่

2.1 ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา คือ จำนวนเงินที่นักศึกษาต้องใช้จ่ายเกี่ยวกับการสนับสนุนการเรียน เช่น ค่าหนังสือเรียน ค่าเอกสารประกอบการเรียน ค่าอุปกรณ์การเรียน ค่าถ่ายเอกสาร

2.2 ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างเรียน คือ จำนวนเงินที่นักศึกษาต้องใช้ในการดำรงชีพ เป็นค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อ 1 เดือน ได้แก่

2.2.1 ค่าที่พัก คือ จำนวนเงินที่นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าที่พักอาศัยเช่น ค่าเช่าที่พักอาศัย รวมทั้งค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า

2.2.2 ค่าอาหารประจำวัน จำนวนเงินที่นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าอาหารรวมทั้งค่าเครื่องดื่ม ค่าขนม และผลไม้ เป็นต้น

2.2.3 ค่าพาหนะ จำนวนเงินที่นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อการเดินทางจากที่พักมายังมหาวิทยาลัย

2.2.4 ค่าใช้จ่ายเพื่อการบันเทิงและพักผ่อนหย่อนใจ เป็นจำนวนเงินที่นักศึกษาใช้ในการดูภาพยนตร์ ฟังดนตรี ทัศนศึกษา ค่าเช่าอินเทอร์เน็ต ค่าเที่ยวสถานบันเทิง

2.2.5 ค่าเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม จำนวนเงินที่นักศึกษาใช้จ่ายเกี่ยวกับการแต่งกาย

2.2.6 ค่ารักษาพยาบาล จำนวนเงินที่นักศึกษาใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาบำบัดโรค

2.2.7 ค่าบริการส่วนตัว จำนวนเงินที่นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อสร้างเสริมบุคลิกภาพ เช่น ค่าตัดผม ค่าเครื่องสำอาง

2.2.8 ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด จำนวนเงินที่นักศึกษาใช้จ่ายเกี่ยวกับเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับมือถือ ค่าใช้จ่ายอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายต่างๆที่กล่าวมาแล้ว

2.3 ต้นทุนทางอ้อมส่วนบุคคล (Indirect Private cost) หรือ ค่าเสียโอกาสของบุคคล (Opportunity private cost) เป็นต้นทุนที่เกิดจากการเสียโอกาสของบุคคลที่จะต้องใช้เวลาในการศึกษา แทนที่จะไปประกอบอาชีพเพื่อให้เกิดรายได้ (กองบังคับการบริการศึกษา โรงเรียนนอญร้อยตำรวจสามพราน.2553: ออนไลน์)

ประเภทของรายจ่าย

รายได้ทั้งหมดที่เกิดขึ้นควรได้รับการจัดสรรเพื่อรายจ่ายต่าง ๆ อย่างถูกต้องโดยแบ่งรายจ่ายเป็นประเภทต่าง ๆ (อนิศา เช่นนั้นท์.2547:7) ดังนี้

1. ค่าอุปโภคบริโภคในชีวิตประจำวัน เช่น ค่าอาหาร ค่าพาหนะ ค่าเสื้อผ้า ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่ายารักษาโรค และค่าเช่าบ้าน เป็นต้น เป็นหมวดที่ควรให้ความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นการใช้จ่ายขั้นพื้นฐานของชีวิตเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้

2. เงินสำรองเผื่อฉุกเฉิน ควรเก็บไว้ในรูปแบบที่มีความเสี่ยงน้อยที่สุดและสามารถเบิกใช้ได้ทันทีที่ต้องการ เช่น บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ เป็นต้น

3. ภาระหนี้สิน เป็นภาระที่ผูกพันและรับผิดชอบในการชำระตามสัญญา ซึ่งหากไม่ทำตามสัญญา ก็เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาภายหลังได้ เช่น ถูกยึดทรัพย์สิน ถูกฟ้องล้มละลาย เป็นต้น

4. เงินสำหรับการนำไปใช้ในอนาคต ควรวางแผนการใช้จ่ายเงินในอนาคตให้ชัดเจนเพื่อให้สามารถจัดสรรเงินที่มีอยู่ในปัจจุบันเพื่อรองรับแผนการในอนาคตดียิ่งขึ้น

5. เงินประกัน ในกรณีที่ต้องการเตรียมพร้อมกับความไม่แน่นอนที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

หลักในการใช้จ่ายเงินอย่างฉลาด

แนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้สามารถใช้จ่ายเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วีระพล บดีรัฐ. 2547:88-89) ได้แก่

1. ใช้จ่ายเงินเท่าที่จำเป็น
2. ใช้จ่ายเงินในโอกาสที่เหมาะสม เช่น การซื้อของลดราคา การซื้อของคราวละมาก ๆ เพื่อให้ได้สินค้าราคาถูก โดยต้องพิจารณาคุณภาพของสินค้าประกอบด้วย
3. เปรียบเทียบข้อดีและข้อเสียของการเลือกใช้จ่ายเงินในการจับจ่ายใช้สอยทุกครั้ง
4. ใช้จ่ายให้สมฐานะ

การวางแผนการใช้จ่าย

การดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคมเพื่อให้มีความเป็นอยู่ที่ดีย่อมเกิดจากการรู้จักการใช้จ่ายเงินในการบริโภคการใช้จ่ายอย่างประหยัด คัดค้านและมีคุณธรรมซึ่งขึ้นอยู่กับการจัดการและการวางแผนการใช้จ่ายเงินของตน การวางแผนการใช้จ่ายอาจแบ่งแยกค่าใช้จ่ายเป็นหมวดหมู่ (อนิศา เซ็นนันท์.2547:) ได้ดังนี้

1. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าที่อยู่อาศัย เช่น ค่าผ่อนหรือค่าเช่าบ้าน ค่าซ่อมแซมบ้าน ค่าภาษีที่ดิน
2. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าสาธารณูปโภค เช่น ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปา ค่าแก๊สหุงต้ม ค่าโทรศัพท์
3. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าอาหาร เช่น ค่าวัตถุดิบในการปรุงอาหาร ค่ารับประทานอาหารนอกบ้าน
4. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับครอบครัว เช่น ค่าเลี้ยงดูบิดามารดา ค่าเลี้ยงดูบุตร ค่าพี่เลี้ยงบุตร
5. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง เช่น ค่าผ่อนรถ ค่าน้ำมัน ค่าซ่อมรถ ค่าทางด่วน ค่าประกันภัยรถยนต์ ค่าเดินทางอื่นๆ (แท็กซี่ รถไฟ ค่าที่จอดรถ)
6. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ เช่น ค่าประกันชีวิต ค่ารักษาพยาบาล ค่าสมาชิกสถานออกกำลังกาย

7. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิงและสันทนาการ เช่น ค่าเคเบิลทีวี ค่าคอมพิวเตอร์ ค่าอินเทอร์เน็ต ค่าท่องเที่ยว

8. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง เช่น ค่าอาหาร ค่าอาบน้ำ ค่าตัดขน ค่ารักษาพยาบาล

9. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด เช่น ค่าเสื้อผ้า ค่าเครื่องสำอาง ค่าตัดผม ค่าเครื่องใช้ในห้องน้ำ (ยาสีฟัน สบู่ แชมพู กระจกชำระ)

10. หมวดการใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับหนี้สิน เช่น ชำระบัตรเครดิต ชำระเงินกู้ต่างๆ

สำหรับค่าใช้จ่ายอื่นที่ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายประจำ อาจเก็บใบเสร็จไว้เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนค่าใช้จ่ายต่อไป

ค่าใช้จ่ายของคนไทย(สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2546 :1-15)

ตารางแสดงร้อยละของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือนของคนไทย ปี 2545

ประเภทของค่าใช้จ่าย	ทั่วประเทศ	กรุงเทพฯและปริมณฑล
ค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น	100.00	100.00
- ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคและบริโภค	82.20	86.80
อาหารและเครื่องดื่ม	33.50	27.40
เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	1.30	1.20
ยาสูบ	1.00	0.80
เครื่องนุ่งห่มและรองเท้า	3.30	2.70
ที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ในบ้าน	21.10	23.10
ค่าตรวจรักษาพยาบาลและค่ายา	2.30	2.80
ค่าใช้จ่ายส่วนบุคคล	2.70	2.60
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและค่าบริการสื่อสาร	17.70	19.70
การบันเทิงและการอ่าน	2.00	2.60
การศึกษา	2.40	3.50
เบ็ดเตล็ด	0.90	0.40
- ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคและบริโภค	11.80	13.20

การทำงานงบประมาณส่วนตัว

การจัดทำงบประมาณ คือ การรู้จักจัดการการเงินอย่างเป็นระบบ เพราะการจัดทำงบประมาณส่วนตัวเป็นเครื่องมือช่วยให้รู้จักตนเอง รู้จักการใช้ชีวิตในปัจจุบันให้ดีขึ้น และเป็นเครื่องมือช่วยให้สามารถควบคุมชีวิตตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กรรณา อักษรารุท.2547:28-29)

ขั้นตอนการจัดทำงบประมาณส่วนตัว

1. ประเมินสถานะทางการเงินของตนเอง
2. พิจารณาความต้องการที่จำเป็น ค่านิยม และสถานภาพในชีวิตส่วนตัว
3. ตั้งเป้าหมายส่วนตัวและเป้าหมายในเรื่องการเงิน
4. จัดทำงบประมาณส่วนตัว โดยประมาณการณเกี่ยวกับรายได้ในอนาคตและแผนการใช้จ่ายทั้งที่เป็นรายจ่ายประจำและรายจ่ายผันแปร
5. บริหารรายจ่ายต่าง ๆ
6. เปรียบเทียบงบประมาณกับรายจ่ายจริง
7. ติดตามผลความก้าวหน้าของสถานะการเงินและปรับงบประมาณให้เหมาะสม

ความสำคัญการวางแผนการใช้จ่ายเงิน

ตามหลักเศรษฐศาสตร์กล่าวว่า **ทรัพยากร (Resources)** มีอยู่อย่างจำกัดขณะเดียวกันความต้องการ (Want) ของมนุษย์มีอยู่อย่างไม่สิ้นสุด **“เงิน”** ถือได้ว่าเป็นทรัพยากร (Resources) ประเภทหนึ่งที่มีอยู่อย่างจำกัด จึงจำเป็นต้องวางแผนการใช้จ่ายให้ดี เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาทางการเงินซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของคุณ ดังนี้

1. ผลกระทบต่อตนเอง โดยทั่วไปบุคคลจะเกิดความเครียดจากปัญหาทางการเงินต่างๆ เช่น การเป็นหนี้สินค้ำซึ่งมีถึงร้อยละ 58 นับว่าสูงเป็นอันดับหนึ่ง จึงทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพทั้งสุขภาพกาย และสุขภาพใจของบุคคลนั้น ๆ
2. ผลกระทบต่อครอบครัว ครอบครัวที่มีปัญหาทางการเงินย่อมอาจเกิดความขัดแย้งในครอบครัวได้ เกิดการทะเลาะวิวาท ครอบครัวแตกแยกและขาดความสงบสุขในที่สุด
3. ผลกระทบต่อการทำงานของคุณ บุคคลที่มีปัญหาทางการเงิน จะทำให้ขาดสมาธิในการทำงาน ประสิทธิภาพการทำงานจะลดลง อาจเป็นเพราะบุคคลนั้นเกิดความวิตกกังวล จนไม่สามารถทำงานได้ ขณะเดียวกันยังอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงานด้วย

การวางแผนการใช้จ่ายที่ดี

การวางแผนการใช้จ่ายที่ดี จะสามารถนำไปสู่ความสำเร็จในด้านการเงินได้ เพราะการวางแผนการใช้จ่ายจะช่วยให้รู้ว่า จะต้องใช้เงินอย่างไร จุดอ่อนหรือจุดแข็งทางการเงินอยู่ที่ไหน และถ้าหากการดำเนินงานไม่เป็นไปตามแผน จะแก้ไขปัญหาอย่างไร ในการเริ่มต้นการวางแผนการใช้จ่าย ให้เริ่มจากการดูการใช้จ่ายที่ผ่านมาว่า มีค่าใช้จ่ายใดบ้าง ในการวางแผนการใช้จ่าย อาจแบ่งแยกค่าใช้จ่ายเป็นหมวดหมู่ได้ดังนี้

1. ค่าที่อยู่อาศัย เช่น ค่าผ่อนหรือค่าเช่าบ้าน ค่าซ่อมบ้าน ภาษีที่ดิน
 2. ค่าสาธารณูปโภค เช่น ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำ ค่าแก๊สหุงต้ม ค่าโทรศัพท์
 3. ค่าอาหาร เช่น ค่าวัตถุดิบในการปรุงอาหาร ค่าทานอาหารนอกบ้าน
 4. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับครอบครัว เช่น ให้บิดามารดา ค่าเลี้ยงดูบุตร ค่าพี่เลี้ยงบุตร
 5. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง เช่น ค่าผ่อนรถ ค่าน้ำมัน ค่าซ่อมรถ ค่าทางด่วน ค่าประกันภัยรถ ค่าเดินทางอื่นๆ (แท็กซี่ รถไฟ ค่าที่จอดรถ)
 6. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ เช่น ค่าประกันชีวิต ค่ารักษาพยาบาล ค่าสมาชิกสถานออกกำลังกาย
 7. ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิงและสันทนาการ เช่น ค่าเคเบิลทีวี ค่าคอมพิวเตอร์ ค่าอินเทอร์เน็ต ค่าท่องเที่ยว
 8. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง เช่น ค่าอาหาร ค่าอาบน้ำ ค่าตัดขน ค่ารักษาพยาบาล
 9. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด เช่น ค่าเสื้อผ้า ค่าเครื่องสำอาง ค่าตัดผม ค่าเครื่องใช้ในห้องน้ำ (ยาสีฟัน สบู่ แชมพู กระจาดชำระ)
 10. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับหนี้สิน เช่น ชำระบัตรเครดิต ชำระเงินกู้ต่างๆ
- สำหรับค่าใช้จ่ายอื่นๆที่ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายประจำ อาจเก็บใบเสร็จไว้เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนค่าใช้จ่ายต่อไป

เมื่อวางแผนการใช้จ่ายเรียบร้อยแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ พยายามปฏิบัติตามแผนการใช้จ่ายให้ได้ เพราะไม่ว่าจะเขียนแผนการใช้จ่ายไว้สวยหรูเพียงใด แต่ถ้าหากไม่สามารถปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ได้ สิ่งที่ยังวางแผนไว้ก็จะมีประโยชน์ แต่ถ้าหากทำตามแผนได้ สิ่งที่ดีมากก็คือวินัยทางการเงิน ซึ่งจะนำไปสู่การออมในอนาคต เพราะเมื่อเริ่มปฏิบัติตามแผนแล้วจะเริ่มเห็นว่าค่าใช้จ่ายที่เคยคิดว่าจำเป็น อาจจะไม่ใช่ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอีกต่อไป และสามารถหาสินค้าที่ดีและมีราคาเหมาะสมได้ และในที่สุดก็จะมีเงินเหลือไว้ใช้จ่ายในอนาคต ซึ่งจะช่วยลดเปลืองพันชนาการทางการเงินได้ต่อไป (ฐนิตพงศ์ ชื่นภิบาล.2551)

วิธีการใช้จ่ายเงินให้เกิดประสิทธิภาพ (Effective Expenditure)

การใช้จ่ายเงินให้มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรเป็นการใช้จ่ายเพื่อสนองตอบความจำเป็นในการดำรงชีวิต แต่ถ้าใช้จ่ายอย่างไม่รอบคอบขาดการยับยั้งชั่งใจ จะก่อให้เกิดนิสัยฟุ่มเฟือย สรุ่ยสร้อยจนอาจเกิดปัญหาทางการเงินได้ ดังนั้นบุคคลจึงเป็นที่ต้องเรียนรู้วิธีการใช้จ่ายเงินให้มีประสิทธิภาพ โดยอาจทำได้ ดังนี้

1. จัดบันทึกรายรับ - รายจ่าย โดยควรจดบันทึกรายรับรายจ่ายอย่างละเอียดทุกวันหรือทุกสัปดาห์ หรือทุกเดือน ตามความเหมาะสมและความสะดวกของแต่ละบุคคล ผลที่เกิดจากการจดบันทึกรายรับ-รายจ่าย จะทำให้เห็นรายจ่ายที่จำเป็นและไม่จำเป็นได้ จึงช่วยให้สามารถ ลดหรือตัดทอนรายการที่ไม่จำเป็นได้

2. ดำรงชีวิตตามแนวปรัชญาหลักเศรษฐกิจพอเพียง (ตามแนวพระราชดำริพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ 9) โดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล และสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว

3. อย่าใช้อารมณ์ในการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการต่างๆ เพราะการใช้เงินที่ทำให้เกิดนิสัยการใช้จ่ายที่สุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย ส่วนใหญ่เกิดจากการตัดสินใจซื้อด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ไม่ได้ใช้เวลาไตร่ตรอง ดังนั้นก่อนซื้อสินค้าหรือบริการควรมีการไตร่ตรอง เปรียบเทียบแยกแยะว่าสินค้าหรือบริการที่เราต้องการนั้นมีความจำเป็นมากน้อยเพียงไร ถ้ามีความจำเป็นน้อย ให้เลื่อนการซื้อออกไปจะได้หรือไม่ จะช่วยทำให้การตัดสินใจซื้อที่มีเหตุผลมากกว่าซื้อทันทีตามอารมณ์

4. อย่าเลียนแบบหรือเอาแบบอย่างจากคนอื่น พฤติกรรมที่เห็นใครมีอะไรแล้ว เกิดความรู้สึกอยากมีบ้าง ไม่ควรให้เกิดขึ้นเป็นค่านิยมที่ผิด และแนวคิดที่ว่า “รายได้ต่ำ รสนิยมสูง” เพราะจะทำให้เราต้องดิ้นรนหาสินค้ามาเสริมรสนิยมตนเอง ทำให้ตกเป็นทาสของวัตถุ หรือพวกวัตถุนิยมซึ่งนับเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมากขึ้น และอาจเกิดปัญหาทางการเงินในที่สุด

5. ให้พยายามซื้อสินค้าด้วยเงินสด ไม่ควรซื้อสินค้าด้วยเงินเชื่อ หรือใช้บัตรเครดิต เพราะการซื้อด้วยเงินสด ทำให้เราเห็นจำนวนเงินสดในกระเป๋าว่ามีพอหรือไม่พอจ่าย และถ้าซื้อแล้วเงินสดจะลดลงเหลือเท่าไรจะช่วยทำให้เรามีความรอบคอบในการใช้จ่ายมากขึ้น

6. ใช้วิธีการลดละเลิกรายจ่ายที่ไม่จำเป็น ด้วยการแยกแยะรายจ่ายที่ไม่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตของบุคคล โดยการทำบันทึกรายรับ-รายจ่ายแล้วนำรายการมาพิจารณาว่ารายการใดควรลดหรือเลิก ดังนี้

- ให้อยกเลิก (ตัด) รายการใช้จ่ายโดยเฉพาะรายการที่ฟุ่มเฟือยหรือไม่จำเป็นออกไป เช่น ค่าเหล้า ค่าบุหรี ค่าเครื่องสำอาง ค่าซื้อหวย
- ให้อลดรายการใช้จ่ายที่สามารถลดได้บางส่วน เช่น ค่าอาหารที่รับประทานนอกบ้านทุกวัน อาจลดลงเป็นการรับประทานอาหารนอกบ้านเพียงสัปดาห์ละครั้ง หรือเดือนละครั้ง หรือจากการซื้ออาหารมารับประทานในบ้านให้เปลี่ยนเป็นการทำอาหารรับประทานเอง จะทำให้ประหยัดกว่า

7. กำหนดเป้าหมายในการดำเนินชีวิตไว้ล่วงหน้า บุคคลควรประเมินความต้องการของตนเองก่อนตัดสินใจซื้อทุกครั้ง เพื่อให้การซื้อแต่ละครั้งได้สิ่งที่มีความจำเป็นอย่างแท้จริง ต้องมีการนำผลการประเมินมากำหนดเป้าหมายชีวิต ดังนี้

7.1 ควรมีการประเมินสถานการณ์ทางการเงินของตนในปัจจุบันก่อนทุกครั้งที่จะใช้จ่ายเงิน

7.2 ควรทำการแยกรายการระหว่าง สิ่งที่ยอยากได้ (want) และสิ่งที่มีจำเป็นต้องมี (need)

7.3 ควรมีการคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ว่าสิ่งนั้นจะดีขึ้นหรือลดลง ถ้าซื้อหรือไม่ซื้อสินค้า ในครั้งนี้

8. ควรพิจารณาเลือกซื้อสินค้าที่มีคุณภาพดี มีความคงทน และคุ้มค่าต่อเงินที่จะต้องจ่ายไป ตลอดจนผลประโยชน์ที่จะได้รับกลับคืนมา หรือสามารถใช้สอยก่อให้เกิดประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า

9. ต้องรู้จักต่อรองราคา ไม่ใช่เพื่อที่จะได้สินค้าที่มีราคาถูกเพียงอย่างเดียว แต่ควรเลือกซื้อสินค้าที่มีราคาไม่แพงมากนัก และมีคุณภาพสมราคา

10. ควรศึกษาวิธีการใช้หรือการบำรุงรักษาทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ซื้อมา เพื่อให้เกิดความคุ้มค่า และมีอายุการใช้งานนานมากขึ้น หรืออาจนำสิ่งของที่มีอยู่เดิมแล้วนำกลับมาใช้อีกครั้ง ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุด

11. อย่าซื้อสินค้าเพราะเชื่อการโฆษณา การส่งเสริมการขาย การลด แลก แจก แถม ของผู้ขายที่หวังกระตุ้นยอดขายของกิจการ ด้วยการจูงใจ ดึงดูดให้ผู้ซื้อ ซื้อสินค้าอย่างไรเหตุผล

วิธีการใช้จ่ายเงินดังกล่าวข้างต้นเป็นเพียงข้อแนะนำ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการคิดและการกระทำทำให้การใช้จ่ายเงินเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด อย่างไรก็ตามบุคคลแต่ละคนอาจมีวิธีการใช้จ่ายเงินให้มีประสิทธิภาพมากกว่านี้ก็ได้ และการเลือกวิธีการใช้จ่ายเงินของแต่ละบุคคล จะปฏิบัติอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละบุคคล ที่จะทำให้ตนมีเป้าหมายทางการเงินที่ดีที่จะทำให้ตนและครอบครัวไม่ประสบปัญหาทางการเงินในปัจจุบันและอนาคต

ประเภทของรายจ่ายทางการเงิน

1. การแบ่งประเภทรายจ่ายตามความต้องการ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1 รายจ่ายที่จำเป็น คือรายจ่ายที่เกิดจากความต้องการที่จำเป็น ต่อการดำรงชีวิต (Need) ได้แก่ ค่าอาหาร ค่าที่อยู่อาศัย ค่ายารักษาโรค เป็นต้น

1.2 รายจ่ายที่ไม่จำเป็น คือ รายจ่ายที่เกิดจากความต้องการในบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีสิ้นสุด มักเป็นความต้องการที่นอกเหนือจากความเป็นขั้นพื้นฐาน ซึ่งคนส่วนใหญ่มักไม่เคยพอเพียง นับเป็นรายจ่ายที่ทำให้เกิดความฟุ่มเฟือย เช่น การเลือกซื้อโทรศัพท์มือถือรุ่นที่มีราคาแพง ๆ ถ่ายรูป ดูหนัง ฟังเพลงได้ รูปทรงสวยงาม และมีฟังก์ชันอื่น ๆ แต่ถ้าซื้อโทรศัพท์เพื่อประโยชน์ใช้สอยของโทรศัพท์จริง ๆ จะทำให้มีราคาถูกกว่าและช่วยประหยัดกว่า

2. การแบ่งรายจ่ายตามประเภทความสามารถในการคาดคะเนข้อมูล แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 รายจ่ายประจำหรือ ค่าใช้จ่ายคงที่ (Fixed Expenditure) เป็นค่าใช้จ่ายที่มีจำนวนเงินที่จ่ายคงที่สม่ำเสมอในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งคาดคะเนได้ง่าย เช่น ค่าผ่อนชำระค่าบ้าน ค่าผ่อนชำระวงรถยนต์ ค่าเช่าบ้าน เป็นต้น

2.2 รายจ่ายผันแปร (Variable Expenditure) หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่มีมูลค่าเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาคาดคะเนได้ยาก เช่น ค่าอาหาร ค่าน้ำค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าน้ำมันรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ และรวมทั้งรายจ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ที่เป็นรายจ่ายที่เกิดขึ้นไม่แน่นอน

เช่น ค่าภาษีสังคม (งานบุญ งานแต่งงาน ค่าของขวัญ ฯลฯ) และค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหรือความบันเทิงต่าง ๆ

หลักการเลือกซื้อสินค้าและบริการ

การเลือกซื้อสินค้าและบริการควรพิจารณาปัจจัยต่างๆเหล่านี้

1. นิัยการซื้อสินค้าของบุคคล การซื้อสินค้าในชีวิตประจำวันของบุคคล คนส่วนใหญ่ นิยมซื้อสินค้าหรือบริการด้วยความเคยชิน ตามนิสัยของการซื้อของแต่ละบุคคล ดังนี้

1.1 บางคนนิยมซื้อสินค้าเงินผ่อนมากกว่าเงินสด

1.2 บางคนชอบซื้อสินค้าแบบซื้อปลีกเป็นหน่วย ๆ ซื้อทีละชิ้น แทนการซื้อครั้งละมาก ๆ หรือซื้อรวมกันเป็นชุด ๆ

1.3 บุคคลจำนวนมากเมื่อซื้อสินค้าที่ต้องการได้แล้ว ยังอาจจะเดินดูสินค้าในห้างสรรพสินค้าต่อไปอีก จึงทำให้ต้องซื้อสินค้าเพิ่มกว่าที่ตั้งใจไว้เสมอ

1.4 บุคคลส่วนใหญ่ซื้อสินค้าด้วยความเคยชิน จึงทำให้ละเลยดูรายละเอียดต่างๆของสินค้า เช่น วัน เดือน ปีที่สินค้าหมดอายุ ปริมาณบรรจุของสินค้าว่าคุ้มค่ากับเงินที่ต้องจ่ายหรือไม่

การซื้อสินค้าด้วยความเคยชินดังกล่าวข้างต้น จะทำให้บุคคลต้องพบกับปัญหาการใช้จ่ายเงิน เพราะขาดความรอบคอบในการใช้จ่ายเงิน ขาดการวางแผนการซื้ออย่างรอบคอบ ดังนั้นบุคคลจึงควรต้องเป็น “ผู้ซื้อที่ดี” หรือ “ผู้บริโภคที่ฉลาด” คือ ต้องรู้ว่าต้องการซื้ออะไรมากที่สุดและวิธีที่ดีที่สุดในการซื้อสินค้าควรเป็นอย่างไร

2. การวางแผนการซื้อ การซื้อสินค้าเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลต้องใช้เงินออกไป ถ้าซื้อโดยไม่ระมัดระวังอาจได้สินค้าที่คุณภาพไม่ดี ไม่ตรงกับความต้องการ และราคาแพงเกินไปไม่คุ้มค่ากับเงินที่จ่ายไป จึงเรียกว่า “ซื้อไม่เป็น” ดังนั้นการซื้อทุกครั้งควรมีการวางแผนล่วงหน้า

2.1 ควรซื้ออะไร ให้พิจารณาดราสินค้า และความจำเป็นที่ต้องมี ต้องใช้

2.2 ควรซื้ออย่างไร พิจารณาว่าควรซื้อด้วยเงินสดหรือเงินผ่อน

2.3 ควรซื้อเมื่อไร

- ซื้อนอกฤดูกาล หรือ
- ซื้อในฤดูกาล หรือ
- ซื้อเมื่อลดราคา หรือ
- กำหนดวัน เวลา เดือน ปี ที่จะซื้อ

2.4 ควรซื้อที่ไหน ได้แก่ การพิจารณาเลือกแหล่งที่ควรซื้อ เช่น ร้านค้าปลีก ห้างสรรพสินค้า ตลาดสด หรือซื้อสินค้าผ่านระบบอินเทอร์เน็ต

3. หลักการเลือกซื้อสินค้า

เมื่อวางแผนการซื้อและตกลงใจที่จะซื้อสินค้านั้น บุคคลควรพิจารณาก่อนการตัดสินใจซื้อสินค้า เพื่อให้เป็นผู้ “ฉลาดซื้อฉลาดใช้” ด้วยหลักการเลือกซื้อสินค้าดังนี้

3.1 เปรียบเทียบคุณสมบัติของสินค้าและราคาของสินค้าชนิดนั้น ๆ หลาย ๆ ตรายี่ห้ออย่างรอบคอบ เพื่อให้แน่ใจว่าสินค้าแต่ละยี่ห้อที่มีคุณสมบัติแตกต่างกันอย่างไร ตรงกับความต้องการของเราหรือไม่ราคาถูกหรือแพงกว่ากันเท่าไร อยู่ในวงเงินที่เราสามารถจ่ายได้หรือไม่ วิธีการที่จะได้ข้อมูลสินค้าเมื่อนำมาเปรียบเทียบสามารถกระทำได้ดังนี้

- สอบถามกับผู้ที่เคยใช้สินค้านั้น เช่น เพื่อน ผู้ปกครอง ครู หรือคนอื่น ๆ ที่เคยใช้สินค้าที่เราต้องการซื้อว่ามีคุณภาพดีหรือไม่ มีปัญหาการใช้งานอะไรบ้าง
- ตรวจสอบการใช้งานกับอุปกรณ์อื่น ๆ
- ถ้าซื้อสินค้าที่ร้านค้าควรทดลองสินค้าให้แน่ใจว่า สินค้านั้นใช้งานได้จริงก่อนนำกลับมาที่บ้านทุกครั้ง

3.2 ประเมินทางเลือกในการซื้อ ได้แก่ การประเมินความพร้อมในการชำระเงินของตนว่าสามารถซื้อด้วยเงินสดหรือใช้วิธีการเช่าซื้อผ่อนชำระ ถ้าผ่อนชำระสามารถผ่อนได้งวดละเท่าไร เพื่อที่จะไม่ทำให้ตัวเองเดือดร้อนจากภาระการผ่อนชำระนั้น

3.3 เปรียบเทียบราคาสินค้าและเงื่อนไขในการขายสินค้า ของผู้ขายหลาย ๆ ร้าน เพราะสินค้าบางร้านที่ติดป้ายลดราคา อาจจะแพงกว่าสินค้าอย่างเดียวกันในอีกร้านหนึ่งได้

3.4 ควรเลือกซื้อสินค้าจากผู้จำหน่ายที่ได้รับอนุญาตจากผู้ผลิต ให้เป็นผู้แทนจำหน่ายอย่างถูกกฎหมาย มีใบรับรองคุณภาพและมีใบรับประกันคุณภาพ เพราะเราสามารถมั่นใจได้ว่ามีผู้รับผิดชอบแน่นอน ตลอดจนมีบริการหลังการขายที่มีมาตรฐานกว่า

3.5 ผู้ซื้อต้องตรวจสอบใบเสร็จ และใบรับประกันให้ถูกต้อง ครบถ้วนพร้อมทั้งสอบถามเงื่อนไข เกี่ยวกับการประกันคุณภาพสินค้าให้ชัดเจนก่อนทุกครั้ง

3.6 ควรเปรียบเทียบราคาและระยะเวลาที่ใช้สินค้า ตลอดจนค่าขนส่ง ค่าติดตั้ง ค่าบำรุงรักษา ค่าใช้จ่ายในระหว่างการใช้ เช่น การซื้อรถยนต์ที่ราคาถูก รถยนต์มือสองกับรถยนต์คันใหม่ป้ายแดง อาจจะมีค่าใช้จ่ายโดยรวมแพงกว่าผ่อนชำระค่างวดรถยนต์คันใหม่ก็ได้

ข้อแนะนำในการใช้จ่ายอย่างฉลาด

1. ควรซื้อสินค้าและบริการในราคาไม่แพงเกินไป
2. ควรเลือกซื้อสินค้าที่มีคุณภาพดีและมีมาตรฐาน
3. รู้ทันการโฆษณาสินค้าเพราะการโฆษณามีอิทธิพลต่อผู้บริโภคที่จะกระตุ้นแรงจูงใจการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการให้เร็วขึ้น การโฆษณามีจำนวนไม่น้อยที่กล่าวอ้างสรรพคุณเกินจริง เพื่อหลอกให้คนซื้อสินค้า บ้างก็กล่าวอ้างมาให้ข้อมูลไม่ชัด บ้างก็โฆษณาเกินจริงอิทธิพลของการโฆษณาอาจจะทำให้ผู้หลงเชื่อเสียเงินโดยได้รับประโยชน์ไม่คุ้มค่า หรืออาจจะไม่ได้รับประโยชน์ นอกจากนี้อาจจะได้รับอันตรายจากการใช้สินค้านั้น ๆ ก็ได้ เช่น การโฆษณาที่ใช้คำพูดกำกวม

เช่น “ลดความอ้วนภายใน 7 วันโดยไม่ต้องกินยาไม่ต้องออกกำลังกายหากไม่ได้ผลยินดีคือเงินให้!”

4. รู้ทันการส่งเสริมการขาย (Promotion) เป็นวิธีการที่ผู้ผลิตหรือผู้ขายนำมาใช้เพื่อกระตุ้นยอดขายด้วยวิธีการ ลด แลก แจก แถม ซึ่งผู้บริโภคควรรู้ทันเทคนิคการจัดรายการส่งเสริมการขายแต่ละรูปแบบ ให้รู้ทันกลยุทธ์การส่งเสริมการขายและจุดประสงค์ของกลยุทธ์การส่งเสริมการขาย เพื่อนำมาพิจารณาก่อนการตัดสินใจซื้อด้วยการจงใจซื้อด้วยวิธี ลด แลก แจก แถม ซึ่งจุดประสงค์ของการส่งเสริมการขาย คือ กระตุ้นยอดขาย แนะนำสินค้าใหม่ กำจัดสินค้าที่ขายไม่ค่อยดี ไม่ว่าจะเป็จุดประสงค์ใดก็ตามควรระมัดระวัง เรื่องคุณภาพของสินค้าหลัก และสินค้าแถม ให้ดูอายุของผลิตภัณฑ์ ปริมาณ คุณภาพของแถมว่าได้มาตรฐานหรือไม่ **ลักษณะการใช้จ่ายเงินที่ทำให้เป็นหนี้สินตลอดไป**

เป็นลักษณะนิสัยที่ทำลายตนเองที่ไม่ควรทำและควรหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเป็นอยู่แล้วควรหยุดพฤติกรรมการใช้จ่ายแบบนี้เสีย นิสัยการใช้จ่ายเงินที่ทำให้เป็นหนี้ตลอดชีวิตได้แก่

1. นิสัยการใช้จ่ายเงินล่วงหน้าโดยไม่มีเงินสดไว้ในมือ
2. ไม่คิดก่อนการซื้อ อยากได้อะไรก็ตัดสินใจซื้อเลย
3. ขาดความรับผิดชอบทางการเงิน เมื่อเกิดปัญหาทางการเงินจะหลีกเลี่ยงไม่ชำระและสร้างปัญหาซ้ำอีก เช่น มีนิสัยชอบหยิบยืมเงินจากคนสนิท หรือยืมจากคนไม่สนิทก็กล้ายืมแต่ไม่เคยใช้หนี้
4. นิสัยประมาทกับสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น การคิดล่วงหน้าจะได้รับเงินก้อนนี้ภายในอนาคต และใช้จ่ายไว้ก่อน แต่เมื่อถึงเวลากลับไม่เป็นไปตามคาดหมาย ทำให้เดือดร้อนที่ต่องหาเงินมาใช้จ่าย ทำให้เป็นหนี้สินเพิ่มขึ้นอีก
5. ต้องการมีหน้ามีตาทัดเทียมกับคนอื่น เป็นนิสัยก่อให้เกิดหนี้สินกับความต่องการมีหน้ามีตาในสังคม เช่น มักจะพูดโอ้อวดเสมอว่าที่บ้านตน มีเครื่องออกกำลังกายราคาหลายหมื่น ทั้ง ๆ ไม่มีความจำเป็นต้องมีหรือมีแล้วไม่ได้ใช้ให้คุ้มค่าเลย
6. มีนิสัยการกู้หนี้ยืมสินจนกลายเป็นหนี้ บุคคลเหล่านี้มักมีปรัชญาการดำเนินชีวิตว่าติดหนี้ไม่เป็นไรให้รีบซื้อก่อนที่ราคาสินค้าจะสูงมากขึ้นแล้วจะไม่มีของใช้
7. ได้เงินมาก็ซื้อความสะดวกสบายก่อน ไม่คิดถึงอนาคตว่าจะมีเงินใช้หรือไม่

แนวคิดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการสถาปนาขึ้น ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 ซึ่งดูเหมือนจะเป็นมหาวิทยาลัยใหม่ในสายตาของคนทั่วไป แต่ความจริงแล้วมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน และจัดเป็นสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียง และมีความเชี่ยวชาญด้านวิชาชีพมาเป็นเวลาช้านาน จากเดิมที่รวมตัวอยู่กับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งเป็น

สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนสายวิชาชีพ อันประกอบด้วย วิทยาเขตต่าง ๆ มากกว่า 35 วิทยาเขตทั่วประเทศ และเมื่อมีการปรับเปลี่ยนสถานภาพจากสถาบันมาเป็นมหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2548 ก็ได้มีการรวมกลุ่มวิทยาเขตในสังกัด แยกออกเป็น 9 มหาวิทยาลัย และหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่แยกอิสระออกมาก็คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยวิทยาเขตเดิม 5 แห่ง ที่มีพื้นที่ไม่ห่างไกลกันนัก ได้แก่ วิทยาเขตเทเวศร์ , วิทยาเขต โชติเวช , วิทยาเขตพณิชยการพระนคร , วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ , วิทยาเขตพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยยังคงยึดมั่น ในการสร้างบัณฑิตนักปฏิบัติ ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยแบ่งการจัดการเรียนการสอนออกเป็น 9 คณะได้แก่

- 1.คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
- 2.คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
- 3.คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน
- 4.คณะบริหารธุรกิจ
- 5.คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 6.คณะวิศวกรรมศาสตร์
- 7.คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์
- 8.คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
9. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

วิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เป็นผู้นำการจัดการศึกษาวิชาชีพพระดับสากล บนพื้นฐานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

พันธกิจของมหาวิทยาลัย

- 1.จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษามุ่งเน้นวิชาชีพบนพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่มีคุณภาพและมีความสามารถพร้อมเข้าสู่อาชีพ
2. สร้างงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม บนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สู่อุตสาหกรรมและการบริการที่สามารถถ่ายทอดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ประเทศ
3. ให้บริการงานวิชาการและการศึกษาที่มีแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ เพื่อการมีอาชีพอิสระ และพัฒนาอาชีพสู่การแข่งขัน
4. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและรักษาสืบสานวัฒนธรรม

เป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัย

1. ให้เป็นแหล่งการศึกษาด้านวิชาชีพ และเทคโนโลยีเชิงบูรณาการ ที่มีความเข้มแข็ง ด้านวิชาการตามมาตรฐานการศึกษาสากล เป็นที่พึ่งของสังคม ทั้งในและต่างประเทศที่สามารถ เรียนรู้ได้ตลอดชีวิต

2. เป็นมหาวิทยาลัยที่มีการบริหารจัดการในเชิงวิชาการ และเชิงธุรกิจสัมพันธ์สู่ระดับนานาชาติ และผลิตบัณฑิตที่มีเอกลักษณ์และมีศักยภาพในการสร้างงานอาชีพ ที่สามารถแข่งขันได้
3. มุ่งเน้นพัฒนาทรัพยากรและองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย

ประเด็นยุทธศาสตร์

1. ศูนย์กลางการศึกษาและความรู้ (Hub) ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีความเข้มแข็ง
2. สร้างคนดี คนเก่ง มีทักษะในงานพัฒนาให้เป็นทุนมนุษย์ (Human Capital) ของประเทศ
3. ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้ ตลอดจนถ่ายทอดความรู้ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เชิงบูรณาการที่ได้มาตรฐาน เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของคนไทย

ยุทธศาสตร์

1. สร้างโอกาสทางการศึกษาให้ประชาชนได้รับการพัฒนาความรู้ไปสู่การศึกษาในระดับที่สูงขึ้น
2. สนับสนุน/ส่งเสริมการพัฒนาด้านอาชีวศึกษา
3. ส่งเสริมการสร้างงาน อาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับประชาชน และเป็นสังคมผู้ประกอบการ
4. ปฏิรูปการศึกษาเพื่อสร้างความเข้มแข็ง"สร้างคนสูงงานเชี่ยวชาญเทคโนโลยี"
5. เพิ่มศักยภาพของอาจารย์บุคลากรทางการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐาน
6. จัดหาทรัพยากรทางการศึกษาให้เพียงพอ ภายใต้ระบบบริหารจัดการแบบธรรมาภิบาล
7. พัฒนาคุณภาพการศึกษาตามมาตรฐานสากล
8. เพิ่มขีดความสามารถด้านงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์นวัตกรรม บนพื้นฐานวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี
9. ให้บริการวิชาการเพื่อการแข่งขันและสร้างรายได้

กลวิธี/มาตรการ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 สร้างโอกาสทางการศึกษาให้ประชาชนได้รับการพัฒนาความรู้ไปสู่การศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

- 1.1 พัฒนาหลักสูตรและระบบการศึกษา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเรียนการสอน เช่น e-Learning, e-Library, e-Education, หลักสูตรนานาชาติ และหลักสูตรบัณฑิตศึกษา
- 1.2 จัดทำเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรวิชาชีพ ที่ร่วมกับสถานประกอบการ เพื่อเป็นมาตรฐานคุณภาพด้านการเรียนการสอน
- 1.3 สร้างโอกาสทางการศึกษาให้กับประชาชนทุกระดับ ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

1.4 พัฒนาระบบการเทียบโอนประสบการณ์ของผู้เรียน จากการทำงาน การศึกษานอกระบบ/การศึกษาตามอัธยาศัยเข้าสู่การศึกษาในระบบมหาวิทยาลัย

1.5 พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และส่งเสริมการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง

ยุทธศาสตร์ที่ 2 สนับสนุน/ส่งเสริมการพัฒนาด้านอาชีวศึกษา

2.1 จัดทำความร่วมมือพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับสถาบันอาชีวศึกษาต่างๆ

2.2 สร้างศูนย์แห่งความเป็นเลิศทางวิชาการ และวิชาชีพเฉพาะด้าน(Center of Excellence) อาทิเช่น

2.2.1 ศูนย์แฟชั่นสิ่งทอ

2.2.2 ศูนย์ผลิตและทดสอบมาตรฐาน

2.2.3 ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ

2.2.4 ศูนย์พัฒนาครูอาชีวศึกษา

2.2.5 ศูนย์ฝึกอบรมและซ่อมเครื่องจักร

2.2.6 ศูนย์วิจัยและถ่ายทอดเทคโนโลยี(เฉพาะทาง)

2.2.7 ศูนย์นวัตกรรมระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมการสร้างงาน อาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้ กับประชาชน และเป็นสังคมผู้ประกอบการ

3.1 เสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับ

3.1.1 ชุมชนและท้องถิ่น(Local/Community Linkage)

3.1.2 ธุรกิจและอุตสาหกรรม(Industry Linkage)

3.1.3 ภูมิภาคและนานาชาติ(Regional/Global Linkage)

3.2 เสริมสร้างความรู้ใหม่และให้คำปรึกษาเชิงรุกเพื่อพัฒนาศักยภาพ ผู้ประกอบการในประเทศและต่างประเทศ

3.3 จัดทำความร่วมมือทางวิชาการร่วมกับสถานประกอบการต่างๆ จัดตั้งหน่วยบ่มเพาะผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในมหาวิทยาลัยเช่นบริษัทผู้ประกอบการมืออาชีพ

3.4 สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ตลอดชีวิตโดยการพัฒนาให้มีความรู้ และจริยธรรมเช่น มีการพัฒนาระบบห้องสมุดสมัยใหม่/ห้องสมุดแบบมีชีวิต (Living Library) อุทยานแห่งการเรียนรู้ ซึ่งจะเสริมสร้าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ที่ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาและสถานที่

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ปฏิรูปการศึกษาเพื่อสร้างความเข้มแข็ง “สร้างคนสู่งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี”

- 4.1 พัฒนาบัณฑิตให้มีคุณภาพและมีความพร้อมในการประกอบวิชาชีพและส่งเสริมกิจกรรม บัณฑิตในอุดมคติ
- 4.2 จัดทำโครงการสหกิจศึกษา/สหกิจศึกษานานาชาติ
- 4.3 ผลิตบัณฑิตให้ถึงพร้อมด้วยวิชาการ วิชาชีพ ความต้องการของผู้เข้าศึกษาและความต้องการของสังคม โดยเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ คุณธรรม จริยธรรม และจิตสำนึกเสียสละเพื่อร่วมพัฒนาและรับใช้สังคม
- 4.4 ส่งเสริมระบบการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยคำนึงถึงมาตรฐานทางการศึกษาที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน
- 4.5 สนับสนุน อนุรักษ์ เผยแพร่และฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ของชาติและภูมิปัญญาไทยในทุกสาขา โดยมีการจัดกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง และหลากหลาย ทำให้ศิลปวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมหาวิทยาลัย

ยุทธศาสตร์ที่ 5 เพิ่มศักยภาพของอาจารย์ บุคลากรทางการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐาน

- 5.1 ส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรบุคคล ให้มีคุณวุฒิทางการศึกษา และตำแหน่งทางวิชาการให้สูงขึ้นอย่างมีมาตรฐาน
- 5.2 พัฒนาคุณภาพอาจารย์ ให้เป็นผู้มีความรู้ทางวิชาการ และเป็นທີ່ปรึกษาและให้คำแนะนำแก่นักศึกษา
- 5.3 พัฒนาบุคลากรเพื่อพัฒนาองค์กรที่ยั่งยืน โดยดำเนินการพัฒนาศักยภาพของตนเองและตามความต้องการขององค์กรให้ความรู้ความคิดทันสมัย
- 5.4 รักษาทรัพยากรบุคคลให้อยู่กับมหาวิทยาลัยในระยะยาว ปฏิบัติงานได้เต็มศักยภาพและภาคีต่อองค์กร
- 5.5 พัฒนาศักยภาพของผู้สอนและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีความสามารถในการใช้ ICT เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน, การเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านระบบ ICT และการผลิตสื่ออิเล็กทรอนิกส์
- 5.6 ส่งเสริมภาระงานของอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ให้เอื้อต่อการทำงานร่วมกันระหว่างศาสตร์และสร้างเสริมการมีส่วนร่วมในการพัฒนานักศึกษา

ยุทธศาสตร์ที่ 6 จัดหาทรัพยากรทางการศึกษาให้เพียงพอภายใต้ระบบบริหารจัดการแบบธรรมาภิบาล

- 6.1 พัฒนาระบบการบริหาร และระบบการปฏิบัติงานให้รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประสิทธิภาพของระบบงาน
- 6.2 จัดทำแผนการตลาดเชิงรุก และการพัฒนาระบบประชาสัมพันธ์สู่ภายนอก และรักษาภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง

6.3 ส่งเสริมการใช้ Performance Assessment Rating Tool (PART) มาใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อการประเมินระดับความสำเร็จของผลผลิตโครงการ การดำเนินงานและการใช้จ่ายงบประมาณของมหาวิทยาลัย

6.4 พัฒนาระบบบริหารความรู้ ถ่ายทอดและการนำไปใช้ประโยชน์ (พัฒนางาน, พัฒนาคณ และพัฒนาฐานความรู้)

6.5 ปรับปรุงกฎระเบียบและข้อบังคับในการบริหารด้านต่างๆให้มีประสิทธิภาพ

6.6 พัฒนาระบบกายภาพของมหาวิทยาลัย โดยปรับปรุงด้านกายภาพ เพื่อให้มีที่รองรับกิจกรรมของนักศึกษาและบุคลากรที่เหมาะสม

ยุทธศาสตร์ที่ 7 พัฒนาคุณภาพการศึกษาตามมาตรฐานสากล

7.1 ส่งเสริมการพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการและการบริหารวิชาการ

7.2 พัฒนาระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย

7.2.1 ศูนย์กลางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

7.2.2 ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์วิทยาเขต/คณะ

7.2.3 การเช่าวงจรสื่อสารและอินเทอร์เน็ต

7.3 ปรับปรุงระบบสารสนเทศเพื่อการกำกับและติดตามประเมินผล

7.4 ส่งเสริมพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านICTให้ทั่วถึงและต่อเนื่อง

7.5 สร้างสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้มีรูปแบบการใช้อิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น และส่งเสริมการผลิตสื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์ และ Courseware ที่หลากหลาย และได้มาตรฐานในทุกกระดับ

ยุทธศาสตร์ที่ 8 เพิ่มขีดความสามารถด้านงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์นวัตกรรมบนพื้นฐานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี

8.1 ส่งเสริมและเพิ่มโครงการวิจัยสิ่งประดิษฐ์และนวัตกรรม โดยเน้นการแสวงหาแหล่งเงินทุนทั้งภายในและต่างประเทศ

8.2 ส่งเสริมและสนับสนุนศักยภาพ และขีดความสามารถการทำวิจัยของบุคลากรและนักศึกษาพร้อมทั้งสร้างเครือข่ายการวิจัยสิ่งประดิษฐ์และนวัตกรรม

8.3 มุ่งเน้นการทำวิจัยสิ่งประดิษฐ์ และนวัตกรรมในสาขาที่ตอบสนองความต้องการ และการเน้นสาขาที่จำเป็นเร่งด่วน

8.4 สร้างนักวิจัยรุ่นใหม่และพัฒนานักวิจัยรุ่นเก่าให้เป็นมืออาชีพ

8.5 ปรับปรุงระบบการบริหารงานวิจัย เพื่อสนับสนุนและส่งเสริม งานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ และนวัตกรรม ที่สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชน และสังคมอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

ยุทธศาสตร์ที่ 9 ให้บริการวิชาการเพื่อการแข่งขันและสร้างรายได้

9.1 ขยายการให้บริการวิชาการและวิชาชีพทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ให้บริการวิชาการโดยเน้นการฝึกอบรมและถ่ายทอดเทคโนโลยีเชิงบูรณาการ

9.2 บริการวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเชิงบูรณาการร่วมกับกระทรวงอื่น ๆ เพื่อการพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรม และชุมชน เช่น การบริการตรวจสอบมาตรฐานอุตสาหกรรม

9.3 ส่งเสริมอบรมวิชาชีพต่างๆ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตแก่ผู้ด้อยโอกาส

9.4 ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อการแข่งขันและเพิ่มรายได้

9.5 จัดหารายได้จากฐานความรู้ ความเชี่ยวชาญ และทรัพยากรที่มีอยู่ของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชชมงคลพระนคร เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลที่ให้มหาวิทยาลัยมีรายได้พึ่งตนเองได้

9.6 เน้นการบริการวิชาการเพื่อต่อยอด OTOP และ SMES และพัฒนาสถานประกอบการให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก เช่น การให้บริการตรวจสอบ มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

มหาวิทยาลัยแห่งโลกอาชีพ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชชมงคลพระนคร ได้ปรับยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของประเทศ เพื่อให้ก้าวต่อ ๆ ไปของมหาวิทยาลัยอยู่บนพื้นฐานที่มั่นคง และมีทิศทางที่ชัดเจน โดยมหาวิทยาลัยได้กำหนดยุทธศาสตร์ไว้ดังนี้

1. เป็นศูนย์กลางการศึกษาและศูนย์ความรู้ (Hubs) ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เข้มแข็ง
2. สร้างคนดี คนเก่งมีทักษะในงาน เพื่อพัฒนาให้เป็นทุนมนุษย์(Human Capital) ของประเทศ
3. เป็นศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ตลอดจนเป็นศูนย์ถ่ายทอดความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งการบูรณาการที่ได้มาตรฐาน เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในเวทีโลก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐนนท์ ลีศัตร์พ่าย (2545:70-85) ได้ทำการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัวและปัญหาทางการเงินของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำแนกตามเพศ คณะ ระดับชั้น ภูมิภาค อาชีพ ปัจจุบันของบิดามารดา รายได้ต่อเดือน พบว่า นักศึกษาหญิงมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อปีการศึกษาต่ำกว่านักศึกษาชาย ส่วนนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อปีการศึกษาต่ำกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ในส่วนนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ นักศึกษาชั้นปี 2 บิดาและมารดามีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ โดยที่บิดาและมารดามีรายได้ 50,001 บาทต่อเดือน และนักศึกษามีรายได้จากผู้ปกครอง 15,001-20,000 บาทต่อเดือนมีค่าใช้จ่ายที่สูงที่สุด

ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 บิดาและมารดามีอาชีพเกษตรกร โดยที่บิดาและมารดามีรายได้ต่ำกว่า 20,000 บาทต่อเดือน และนักศึกษามีรายได้จากผู้ปกครองต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือนมีค่าใช้จ่ายที่น้อยที่สุด ส่วนปัญหาทางด้านการเงิน พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาทางการเงิน ปัญหาส่วนใหญ่ทางการเงินของนักศึกษาจะเป็นเรื่องค่าอาหารประจำวัน รองลงมาก็เป็นเรื่องค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด และเมื่อจำแนกตามประเภทของค่าใช้จ่ายแต่ละกลุ่มพบว่า เพศ ระดับการศึกษาแต่ละชั้นปี ภูมิสำเนา รายได้ต่อเดือนของนักศึกษาที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายทางด้านการเงินไม่แตกต่างกัน และปัญหาทางการเงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.001

ศูนย์วิจัยกรุงเทพโพลล์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.2545.)ได้ทำการสำรวจ เรื่อง "ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการใช้จ่ายเกินตัว" ระหว่าง วันที่ 6 - 9 ธันวาคม 2545 โดยการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม และสัมภาษณ์ความคิดเห็นของประชากรเป้าหมายที่สุ่มได้ เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการวางแผนการใช้จ่ายเงิน สาเหตุและความจำเป็นในการทำให้เกิดการใช้จ่ายเกินตัว ตลอดจนแนวทางการแก้ไขเมื่อมีการใช้จ่ายเกินตัว การสำรวจใช้วิธีสุ่มตัวอย่างนักศึกษา จากมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชน รวมทั้งสถาบันราชภัฏ สถาบันราชชมงคล ที่สังกัดอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยสุ่มนักศึกษาที่จะสัมภาษณ์โดยกำหนดนักศึกษาอายุตั้งแต่ 17 - 28 ปี ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 876 คน พบว่า เป็นชาย ร้อยละ 47.1 เป็นหญิง ร้อยละ 52.9 กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.8 มีอายุระหว่าง 17 - 20 ปี ร้อยละ 49.2 มีอายุระหว่าง 21 - 24 ปี และร้อยละ 10.0 อายุระหว่าง 25 - 28 ปี กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.1 ระบุว่าค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับไม่เพียงพอ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 42.3 ระบุว่าขอเงินเพิ่มจากบิดา-มารดา สาเหตุใดที่ทำให้ต้องใช้เงินเกินตัว กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 38.6 ระบุว่าตามเพื่อน ร้อยละ 36.6 ระบุว่าตามแฟน ร้อยละ 7.3 ระบุว่ากลัวเข้ากลุ่มไม่ได้/เกรงใจเพื่อน ร้อยละ 5.5 ระบุว่าอวดเพื่อน และร้อยละ 4.5 ระบุให้เพื่อนยืมเงิน ค่าใช้จ่ายเกินความจำเป็นได้แก่ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.0 ระบุว่าค่าเครื่องแต่งกาย / เครื่องประดับ ร้อยละ 15.6 ระบุว่าค่าอุปกรณ์สื่อสาร เช่น โทรศัพท์มือถือ พีซีที ร้อยละ 14.4 ระบุว่าค่าเที่ยวสถานบันเทิงกลางคืน ร้อยละ 14.3 ระบุว่าค่าช้อปปิ้ง ร้อยละ 8.4 ระบุว่าค่าดูภาพยนตร์ ร้อยละ 8.3 ระบุว่าอุปกรณ์เสริมความงาม ร้อยละ 6.8 ระบุว่าค่าท่องเที่ยว ร้อยละ 6.1 ระบุว่าค่าอาหารฟาสต์ฟู้ด ร้อยละ 2.1 ระบุว่าค่าเรียนพิเศษ และร้อยละ 0.5 ระบุว่าค่าของขวัญ

ลดาพร จาดสุวรรณ. (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว โดยนักศึกษาชายใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตน้อยกว่านักศึกษาหญิง และการเพิ่มขึ้นของชั้นปี รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว ส่งผลให้ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตเพิ่มขึ้น

สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (เทวินทร์ ขอเหนี่ยวกลาง.2546:1-3) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ร่วมกับมูลนิธิเครือข่ายครอบครัวและมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก(มพด.) โดยการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้ทำการสำรวจ เรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนต่อพฤติกรรมการใช้จ่ายใช้สอยของเด็กและวัยรุ่น :กรณีศึกษาประชาชนทั่วไป ในเขตกรุงเทพมหานคร” ระหว่างวันที่ 23 – 30 กันยายน 2546 จากกลุ่มประชาชนอายุ 15 – 60 ปี จำนวน 1255 ตัวอย่างสรุปได้ว่านิสิตนักศึกษาประสบปัญหาทางการเงิน ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการไม่วางแผนการเงินไม่จัดระบบการเงินให้ดี

ชัชวาลย์ รื่นเริง (2548:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการนำเสนอแนวทางแก้ไขการใช้จ่ายเงิน กองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาโรงเรียนศรีวัฒนาบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีนานาชาติ โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการใช้จ่ายและปัญหาที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และประเภทวิชา โดยศึกษาค่าใช้จ่าย 2 ด้านคือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ขอกู้ยืมเงินกองทุนเพื่อการศึกษา จำนวน 242 คน ผลการศึกษาพบว่าค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษามีการใช้จ่ายอยู่ในระดับปานกลาง โดยใช้จ่ายสูงใกล้เคียงกัน 3 ระดับ ได้แก่ ค่าหนังสือ ค่าสมุดและค่าจัดทำรายงาน (ค่าหมึกพรินเตอร์ ค่าจ้างพิมพ์รายงาน) ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพระหว่างเรียนอยู่ในระดับน้อย โดยใช้จ่ายสูงใกล้เคียงกัน 3 ระดับ ได้แก่ ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ค่าใช้จ่ายเพื่อช่วยเหลือครอบครัว และค่าใช้จ่ายส่วนตัว ปัญหาการใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นปัญหาค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ไม่มีหนังสือเรียน ไม่มีอุปกรณ์การเรียน

ธวัชชัย ทิพย์ขุน.(2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตของผู้ใช้บริการบัตรเครดิตธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด(มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรีโดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านอายุอาชีพ ระดับการศึกษา สถานภาพและรายได้ มีอิทธิพลต่อทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต ในขณะที่ปัจจัยด้านเพศไม่มีอิทธิพลต่อทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต

สุพจน์ ยศสมศักดิ์.(2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนเพศชายมีพฤติกรรมการใช้จ่ายมากกว่าหญิง และมีรายได้มากกว่า 20,000 บาท มีพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตที่หลากหลาย พนักงานลูกจ้างบริษัทเอกชนและผู้ประกอบอาชีพอิสระมีพฤติกรรมการใช้จ่ายมากกว่าผู้มีอาชีพรับราชการ

วรุณี ก้องเสียง.(2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมาลีวิทย์ พัทยา เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากตัวอย่าง จำนวน 170 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีการวางแผนการใช้จ่ายเงินแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีระดับชั้นแตกต่างกัน มีการวางแผนการใช้จ่ายเงินแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมี

การวางแผนการใช้เงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ มีการวางแผนทางการเงินดีกว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย

บุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์.(2549:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของนักศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2546 โดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากนักศึกษาจำนวน 418 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนในสถาบันการศึกษาต่างกัน มีการใช้จ่ายเงินประเภทค่าอาหารประจำวัน ค่าที่พักอาศัย ค่าพาหนะ และค่าใช้จ่ายเพื่อการบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจแตกต่างกัน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการใช้จ่ายเงินประเภทค่าอาหารประจำวัน ค่าพาหนะไปกลับภูมิลำเนาเดิม และประเภทค่าบริการส่วนตัวมากกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาที่เรียนประเภทวิชาต่างกัน มีการใช้จ่ายเงิน ประเภทค่าอาหารประจำวันและประเภทค่าพาหนะไป-กลับภูมิลำเนาเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ศิริรัตน์ น้อยไม้ (2549:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์การใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเกริก โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากตัวอย่าง จำนวน 150 คน ผลการศึกษา พบว่าการใช้จ่ายของนักศึกษาทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา จำแนกตามภูมิลำเนาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษากรุงเทพฯ มีการใช้จ่ายเฉลี่ย 4,948.16 บาท นักศึกษาต่างจังหวัดภาคกลางมีการใช้จ่ายสูงที่สุดมีการใช้จ่ายเฉลี่ย 5,568.29 บาท นักศึกษาแต่ละคณะมีการใช้จ่ายที่จำเป็นและไม่จำเป็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการใช้จ่ายที่จำเป็นและไม่จำเป็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาหญิงจะมีการใช้จ่ายที่จำเป็น มากกว่านักศึกษาชาย

บริษัท นาโน เซิร์ช จำกัด (บิลิเนสไทย.2550) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน เพื่อศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายใช้สอยในเมืองกรุงเทพฯ กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายร้อยละ 50.5 และเพศหญิง ร้อยละ 49.5 อายุของกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 ช่วงคือช่วงอายุ 22-30 ปี และอายุมากกว่า 30 ปี รายได้ของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 46.5 และ 15,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 36.0 ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานบริษัทเอกชนและมีสถานภาพโสด ร้อยละ 67.0 และสมรสแล้วร้อยละ 25.5 ที่เหลือมีสถานภาพหม้าย / หย่าร้าง ซึ่งมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวโดยเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 และ จำนวนสมาชิกจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 กลุ่มตัวอย่างกว่าร้อยละ 52.0 ที่มีรถยนต์(เป็นเจ้าของ) และไม่มีรถยนต์เป็นของตนเอง คิดเป็นร้อยละ 48.0 ที่พักของกลุ่มตัวอย่างเป็นการพักอาศัยแบบบ้านเดี่ยว 2 ชั้น คิดเป็นร้อยละ 21.0 และทาวน์เฮาส์ คิดเป็นร้อยละ 16.0 ผู้บริโภคมีรายได้มากกว่ารายจ่าย และเมื่อมีเงินเหลือจะนำไปออม คิดเป็นร้อยละ 40.0 และอีกกลุ่มหนึ่งคือ มี

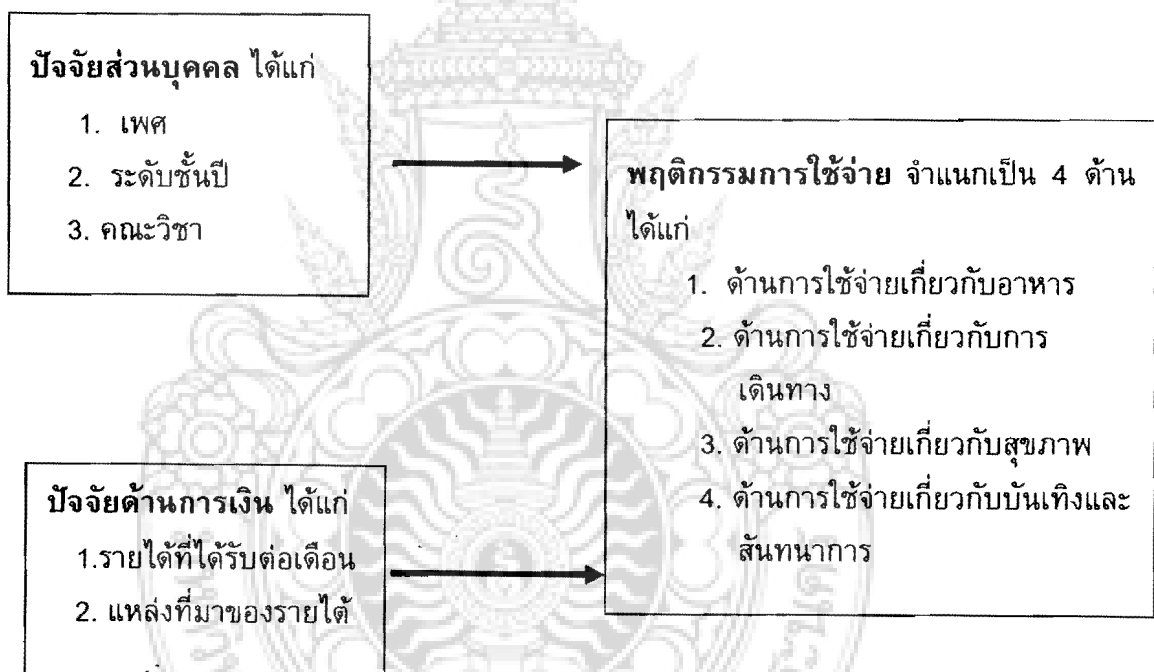
รายได้มากกว่ารายจ่าย ส่วนที่เหลือนำเงินไปลงทุน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 53.0 วางแผนแยกรายได้ออกเป็นส่วนใหญ่ๆ และ ร้อยละ 47.0 ที่ไม่ได้วางแผนในการใช้ จ่ายในแต่ละเดือน พฤติกรรมในการวางแผนการใช้จ่ายมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมการตัดสินใจ เลือกซื้อและการใช้จ่ายเงิน โดยผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่จะมีเลือกซื้อเฉพาะที่จำเป็นในการใช้ แต่ละเดือนเท่านั้นและจะไม่เลือกซื้ออีก คิดเป็นร้อยละ 32.5 และ ก่อนการเลือกซื้อจะคิดมากกว่า จะเลือกซื้อดีหรือไม่ แต่สุดท้ายมักจะตัดสินใจที่เลือกซื้อเสมอ คิดเป็นร้อยละ 26.0 ตามลำดับ สำหรับสิ่งที่ผู้บริโภคหรือประชาชนเกิดความกังวลใจและเกิดความเครียดในภาวะเศรษฐกิจเช่นนี้ พบว่า ส่วนใหญ่กังวลใจเรื่องของขึ้นราคา คิดเป็นร้อยละ 26.7 สำหรับช่วงอายุ 22-30 ปี และ คิด เป็นร้อยละ 30.4 ในช่วงอายุมากกว่า 30 ปี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน คือ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

กลุ่มประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2554 จำนวน 10,088 คน (ข้อมูลงานทะเบียนและวัดผล.กรกฎาคม 2554)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2554 จำนวน 432 คน

ขนาดตัวอย่าง

ประมาณขนาดตัวอย่างด้วย สูตร Yamané (ธานีินทร์ ศิลป์จารุ,2547:36) ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 %

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นได้

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

$$\begin{aligned} n &= \frac{10,088}{1 + 10,088(0.05)^2} \\ &= 384.7445 \end{aligned}$$

ดังนั้นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการเก็บข้อมูลอย่างน้อย 385 คน

การสุ่มตัวอย่าง

สุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีคณะวิชาของนักศึกษาเป็นชั้น (Strata) และใช้ห้องเรียนของนักศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่ม ปรากฏตัวอย่างจำนวนตัวอย่าง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

คณะวิชา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	796	30
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	1,448	55
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	808	31
บริหารธุรกิจ	2,804	107
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	396	15
วิศวกรรมศาสตร์	2,187	84
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	666	25
อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	551	21
สถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	432	17
รวม	10,088	385

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านการเงิน ของผู้ตอบแบบสอบถามข้อมูล มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่าย มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five – points rating scales) สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำนวน 48 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการใช้จ่ายของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้จ่าย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ตอน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านการเงินของผู้ตอบแบบสอบถามข้อมูลมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) สอบถามเกี่ยวกับ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการใช้จ่าย มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five – points rating scales) สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำนวน 48 ข้อ มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยจำแนกพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา เป็น 4 ด้าน คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ

2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538:160) เพื่อดำเนินการสร้างข้อคำถาม พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ในแต่ละด้าน ดังนี้ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร จำนวน 13 ข้อ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางจำนวน 13 ข้อ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ จำนวน 13 ข้อ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการจำนวน 13 ข้อ รวมจำนวน 52 ข้อ

3. นำแบบสอบถาม พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำนวน 52 ข้อ ไปหาคุณภาพเบื้องต้นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความสอดคล้องของข้อคำถาม ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา จำนวนข้อคำถามและภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธานี คงเพชร, ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรประภา แสงสินเจริญชัย, อาจารย์สมใจ ฉินชนะปทุมพร และอาจารย์เดือนรุ่ง ช่วยเรือง คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป (ภาคผนวก ก) ได้จำนวนข้อคำถามทั้งสิ้น 48 ข้อโดยมีรายละเอียดดังนี้ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร จำนวน 12 ข้อ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางจำนวน 12 ข้อ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ จำนวน 12 ข้อ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการจำนวน 12 ข้อ รวมจำนวน 48 ข้อ ปรับแก้ภาษาของข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อความสมบูรณ์แบบของแบบสอบถาม จัดทำเป็นชุดแบบสอบถาม

4. กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยมีการระบุน้ำหนักคะแนนดังนี้

คะแนน	ความหมาย
5	หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นเป็นจริงในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นเป็นจริงในระดับมาก
3	หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นเป็นจริงในระดับปานกลาง
2	หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นเป็นจริงในระดับน้อย
1	หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นเป็นจริงในระดับน้อยที่สุด

5. นำแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำนวน 48 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทำการทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาที่ไม่ได้คัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วตรวจให้คะแนน และดำเนินการหาค่าคุณภาพของแบบสอบถาม ได้แก่ ค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างค่าคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ และทดสอบนัยสำคัญของค่าอำนาจจำแนกที่ได้ โดยใช้เกณฑ์ 0.20 ขึ้นไป (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ.2543:302-304) พบว่า แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มีค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ระหว่าง 0.20 – 0.83 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามชุดนี้ (Reliability) โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach,1970) พบว่า แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค เท่ากับ 0.93 (ภาคผนวก ก)

6. กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนน ของแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยอาศัยเกณฑ์การแปลความหมายคะแนน ของบุญชุม ศรีสะอาด (2535:100) ซึ่งมีการกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

ช่วงคะแนน	การแปลความหมาย
4.51 – 5.00	หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมนั้นในระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมนั้นในระดับมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมนั้นในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมนั้นในระดับน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมนั้นในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการใช้จ่ายของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายเปิดให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

7. นำแบบสอบถามที่มีคุณภาพแล้ว มาจัดทำเป็นชุดแบบสอบถามโดยเพิ่มจำนวนแบบสอบถาม ประมาณ 15% เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อน จากการเก็บข้อมูลได้น้อยกว่าจำนวนตัวอย่างที่คำนวณได้ โดยใช้แบบสอบถามทั้งสิ้น จำนวน 465 ชุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน คือ

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 465 ชุด แจกให้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และรอรับแบบสอบถามกลับคืน ได้แบบสอบถามกลับคืนมา และทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่า มีแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 432 ชุด คิดเป็นร้อยละ 92.91 รายละเอียดดังตาราง 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับกลับคืนที่มีความสมบูรณ์

คณะวิชา	จำนวนแบบสอบถาม (ฉบับ)	
	ส่งให้กลุ่มตัวอย่าง	ได้รับกลับคืน
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	35	31
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	65	59
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	35	31
บริหารธุรกิจ	135	134
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	25	20
วิศวกรรมศาสตร์	90	84
ศิลปศาสตร์ประยุกต์	30	28
อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	25	25
สถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	25	20
รวม	465	432

2. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนที่ได้ระบุไว้

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา รายได้ที่ได้รับต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้ของนักศึกษา ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ เพื่อคำนวณหาค่า จำนวน และร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean; \bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation; S.D.) ค่าที (t - test for independent sample) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA) และการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาค่าสถิติ ดังนี้

1. ค่าสถิติเพื่อการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC.) (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช,2539:158)

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ,2538:210)

$$r = \frac{n\sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n\sum x^2 - (\sum x)^2][n\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
 x แทน คะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
 y แทน คะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ
 n แทน จำนวนตัวอย่าง

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538:200)

$$\alpha = \frac{N}{N-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
 N แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม
 $\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
 S_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งฉบับ

2. ค่าสถิติพื้นฐาน

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด, 2535:101)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
 f แทน จำนวนข้อมูล
 n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean; \bar{x}) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538:73)

$$\bar{x} = \frac{\sum X_i}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X_i$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (S.D.) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538:79)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3. ค่าสถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ t - test (t - test for independent sample) เมื่อทดสอบความแปรปรวนของประชากร กลุ่มที่ 1 (σ_1^2) และกลุ่มที่ 2 (σ_2^2) พบว่า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ ใช้ t - test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538:100)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left[\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right] \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
 \bar{X}_1, \bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

ถ้าพบว่า $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ ใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538:102)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left\{ \frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right\}^2}{\frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} \right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{n_2 - 1}}$$

- เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t - distribution
 \bar{X}_1, \bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538:112)

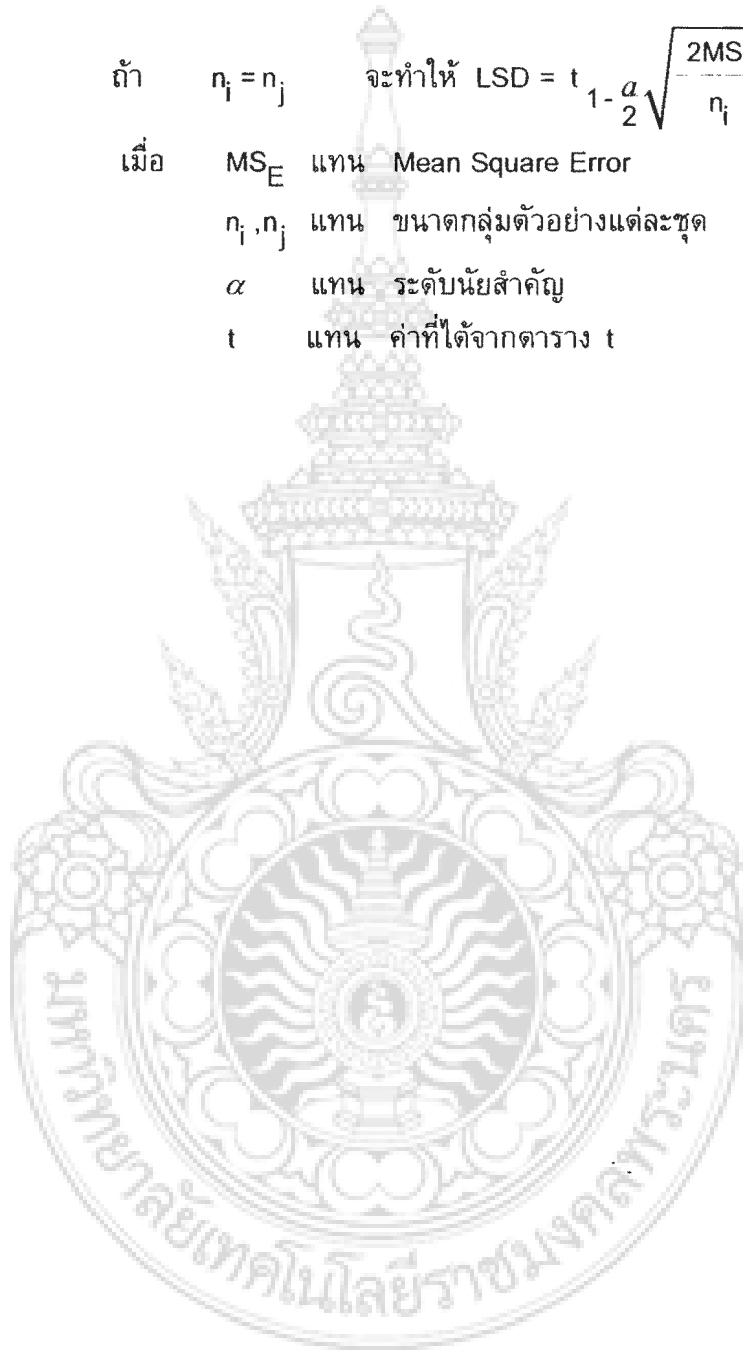
$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

- เมื่อ F แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F - distribution
 MS_b แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
 MS_w แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

3.3 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างสองกลุ่ม กรณีที่ค่า F มีนัยสำคัญ ทางสถิติทำการเปรียบเทียบพหุคูณ ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546:161)

$$LSD = t_{1-\frac{\alpha}{2}} \sqrt{MS_E \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)}$$

ถ้า $n_i = n_j$ จะทำให้ $LSD = t_{1-\frac{\alpha}{2}} \sqrt{\frac{2MS_E}{n_i}}$
 เมื่อ MS_E แทน Mean Square Error
 n_i, n_j แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่างแต่ละชุด
 α แทน ระดับนัยสำคัญ
 t แทน ค่าที่ได้จากตาราง t

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัย ได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตัวอย่าง
t	แทน	ค่าการแจกแจงที
F	แทน	ค่าการแจกแจงเอฟ
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
SS	แทน	ผลรวมของข้อมูลยกกำลังสอง
df	แทน	องศาแห่งความเป็นอิสระ
.	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชาของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการสรุปค่าใช้จ่ายต่อเดือน ของนักศึกษาแต่ละด้าน พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชาของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชาของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ ดังแสดงผลใน ตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชาของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	ชาย	194	44.90
	หญิง	238	55.10
	รวม	432	100.00
2. ระดับชั้นปี	ชั้นปีที่ 1	117	27.10
	ชั้นปีที่ 2	75	17.40
	ชั้นปีที่ 3	183	42.40
	ชั้นปีที่ 4	57	13.10
	รวม	432	100.00
3. คณะวิชา	คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	31	7.20
	คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	59	13.70
	คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	31	7.20
	คณะบริหารธุรกิจ	134	31.00
	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	20	4.60
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	84	19.40
	คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์	28	6.50
	คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	25	5.80
	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	20	4.60
รวม	432	100.00	
4. รายได้ประจำต่อเดือน	ต่ำกว่า 5,000 บาท	243	56.30
	5,000 บาท ขึ้นไป	189	43.70
	รวม	432	100.00

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
5. แหล่งรายได้ประจำ	พ่อแม่/ผู้ปกครอง	378	87.50
	ทำงานหารายได้	18	4.20
	เงินทุนการศึกษา	36	8.30
	รวม	432	100.00
6. รายได้พิเศษต่อเดือน	ไม่มีรายได้	143	33.10
	ต่ำกว่า 3,000 บาท	228	52.80
	3,000 บาท ขึ้นไป	61	14.10
	รวม	432	100.00
7. แหล่งรายได้พิเศษ	เป็นบริการในสถานบันเทิง	41	14.18
	พนักงานขายตรง	27	9.35
	เป็นลูกจ้างร้านค้าต่างๆ	140	48.45
	รับจ้างพิมพ์งาน	46	15.92
	เปิดขายสินค้า	29	10.03
	รับสอนพิเศษ	6	2.07
	รวม	289	100.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเพศหญิงและเพศชายจำนวนใกล้เคียงกัน ระดับชั้นปี ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 42.40 คณะวิชาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 มีรายได้ต่อเดือนใกล้เคียงกัน รายได้ส่วนใหญ่ได้จากพ่อแม่/ผู้ปกครอง จำนวน 378 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ส่วนใหญ่มีรายได้พิเศษต่อเดือน ต่ำกว่า 3,000 บาท จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 52.80 รายได้พิเศษส่วนใหญ่ได้จากการเป็นลูกจ้างร้านค้าต่างๆ จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 48.45

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษาเป็นรายด้าน พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ดังแสดงผลใน ตารางที่ 4 – ตารางที่ 5

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้าน

ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยของนักศึกษา	\bar{X}	S.D.
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	2,439.62	1,106.25
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	1,124.11	830.07
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	594.89	582.68
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	1,041.59	776.73

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษาที่สูงที่สุด คือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารมีค่า $\bar{X} = 2,439.62$ S.D. = 1,106.25 รองลงมา คือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง มีค่า $\bar{X} = 1,124.11$ S.D. = 830.07 และ ด้านที่มีระดับพฤติกรรมต่ำที่สุด คือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ มีค่า $\bar{X} = 594.89$ S.D. = 582.68

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา
จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับพฤติกรรม
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	3.59	0.60	มีพฤติกรรมในระดับมาก
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	3.32	0.58	มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	3.49	0.78	มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	3.38	0.64	มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง
โดยรวม	3.45	0.42	มีพฤติกรรมในระดับปานกลาง

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่า $\bar{X} = 3.45$ S.D.= 0.42 โดยด้านที่มีระดับพฤติกรรมสูงที่สุด คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร มีค่า $\bar{X} = 3.59$ S.D.= 0.60 รองลงมา คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพมีค่า $\bar{X} = 3.49$ S.D. = 0.78

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชาของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ ดังแสดงผลในตารางที่ 6 – ตารางที่ 23

ตารางที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ เป็นรายด้านและโดยรวม

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาของนักศึกษา	เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	ชาย	194	3.58	0.61	0.41
	หญิง	238	3.60	0.59	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	ชาย	194	3.32	0.60	0.01
	หญิง	238	3.32	0.57	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	ชาย	194	3.66	0.80	4.15
	หญิง	238	3.35	0.73	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	ชาย	194	3.45	0.65	2.10
	หญิง	238	3.32	0.63	
โดยรวม	ชาย	194	3.50	0.43	2.58
	หญิง	238	3.40	0.40	

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ ด้วยค่า t - Independent พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาชาย มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมสูงกว่านักศึกษาหญิง และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาชาย มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษาหญิง ส่วนด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี เป็นรายด้านและโดยรวม

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	ระหว่างกลุ่ม	3	1.71	0.57	1.60
	ภายในกลุ่ม	428	152.12	0.36	
	รวม	431	153.83		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	ระหว่างกลุ่ม	3	2.24	0.75	2.23
	ภายในกลุ่ม	428	142.89	0.33	
	รวม	431	145.13		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	ระหว่างกลุ่ม	3	19.92	6.64	11.83
	ภายในกลุ่ม	428	240.16	0.56	
	รวม	431	260.08		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	3	5.16	1.72	4.29
	ภายในกลุ่ม	428	171.73	0.40	
	รวม	431	176.89		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	3.69	1.23	7.40
	ภายในกลุ่ม	428	71.17	0.17	
	รวม	431	74.86		

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) ปรากฏผลดังตารางที่ 8 - ตารางที่ 10

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวมจำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
	(3.49)	(3.30)	(3.52)	(3.32)
ชั้นปีที่ 1 (3.49)	-	0.19	0.03	0.17
ชั้นปีที่ 2 (3.30)		-	0.22	0.02
ชั้นปีที่ 3 (3.52)			-	0.20
ชั้นปีที่ 4 (3.32)				-

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมต่ำกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพจำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
	(3.60)	(3.32)	(3.63)	(3.02)
ชั้นปีที่ 1 (3.60)	-	0.28	0.03	0.58
ชั้นปีที่ 2 (3.32)		-	0.31	0.30
ชั้นปีที่ 3 (3.63)			-	0.61
ชั้นปีที่ 4 (3.02)				-

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพต่ำกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพต่ำกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (3.31)	ชั้นปีที่ 2 (3.23)	ชั้นปีที่ 3 (3.50)	ชั้นปีที่ 4 (3.35)
ชั้นปีที่ 1 (3.31)	-	0.08	0.19	0.04
ชั้นปีที่ 2 (3.23)		-	0.27	0.12
ชั้นปีที่ 3 (3.50)			-	0.15
ชั้นปีที่ 4 (3.35)				-

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร
คณะวิชา เป็นรายด้านและโดยรวม

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	ระหว่างกลุ่ม	8	6.18	0.77	2.21
	ภายในกลุ่ม	423	147.65	0.35	
	รวม	431	153.83		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	ระหว่างกลุ่ม	8	4.90	0.61	1.85
	ภายในกลุ่ม	423	140.23	0.33	
	รวม	431	145.13		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	ระหว่างกลุ่ม	8	18.48	2.31	4.04
	ภายในกลุ่ม	423	241.60	0.57	
	รวม	431	260.08		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	8	18.57	2.32	6.20
	ภายในกลุ่ม	423	158.33	0.37	
	รวม	431	176.89		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	8	5.71	0.71	4.37
	ภายในกลุ่ม	423	69.15	0.16	
	รวม	431	74.86		

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะวิชา ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ของนักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) ปรากฏผลดังตารางที่ 12 – ตารางที่ 15

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม
จำแนกตามคณะวิชา

คณะวิชา (\bar{X})	ครุศาสตร์ (3.43)	คหกรรม (3.56)	สื่อสาร (3.37)	บริหาร (3.37)	วิทยาศาสตร์ (3.34)	วิศวกรรม (3.60)	ศิลปศาสตร์ (3.21)	สิ่งทอ (3.50)	สถาปัตยกรรม (3.49)
ครุศาสตร์ (3.43)	-	0.13	0.06	0.06	0.09	0.17	0.22	0.07	0.06
คหกรรม (3.56)		-	0.19	0.19	0.22	0.04	0.35	0.06	0.07
สื่อสาร (3.37)			-	0.00	0.03	0.23	0.16	0.13	0.12
บริหาร (3.37)				-	0.03	0.23	0.16	0.13	0.12
วิทยาศาสตร์ (3.34)					-	0.26	0.13	0.16	0.15
วิศวกรรม (3.60)						-	0.39	0.10	0.11
ศิลปศาสตร์ (3.21)							-	0.29	0.28
สิ่งทอ (3.50)								-	0.01
สถาปัตยกรรม (3.49)									-

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ของนักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกับนักศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมสูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกับนักศึกษา คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมต่ำกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่นและคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารจำแนกตามคณะวิชา

คณะวิชา (\bar{X})	ครุศาสตร์ (3.63)	คหกรรม (3.69)	สื่อสาร (3.32)	บริหาร (3.60)	วิทยาศาสตร์ (3.37)	วิศวกรรม (3.70)	ศิลปศาสตร์ (3.47)	สิ่งทอ (3.73)	สถาปัตย์ (3.43)
ครุศาสตร์ (3.63)	-	0.06	0.31	0.03	0.26	0.07	0.16	0.10	0.20
คหกรรม (3.69)		-	0.37	0.09	0.32	0.01	0.22	0.04	0.26
สื่อสาร (3.32)			-	0.28	0.05	0.38	0.15	0.41	0.11
บริหาร (3.60)				-	0.23	0.10	0.13	0.13	0.17
วิทยาศาสตร์ (3.37)					-	0.33	0.10	0.36	0.06
วิศวกรรม (3.70)						-	0.23	0.03	0.27
ศิลปศาสตร์ (3.47)							-	0.26	0.04
สิ่งทอ (3.73)								-	0.30
สถาปัตยกรรม (3.43)									-

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารของนักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกับนักศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารต่ำกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารต่ำกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพจำแนกตามคณะวิชา

คณะวิชา (\bar{X})	ครุศาสตร์ (3.42)	คหกรรม (3.60)	สื่อสาร (3.47)	บริหาร (3.32)	วิทยาศาสตร์ (3.18)	วิศวกรรม (3.78)	ศิลปศาสตร์ (3.20)	สิ่งทอ (3.60)	สถาปัตยกรรม (3.80)
ครุศาสตร์ (3.42)	-	0.18	0.05	0.10	0.24	0.36	0.22	0.18	0.38
คหกรรม (3.60)		-	0.13	0.28	0.42	0.18	0.40	0.00	0.20
สื่อสาร (3.47)			-	0.15	0.29	0.31	0.27	0.13	0.33
บริหาร (3.32)				-	0.14	0.46	0.12	0.28	0.48
วิทยาศาสตร์ (3.18)					-	0.60	0.02	0.42	0.62
วิศวกรรม (3.78)						-	0.58	0.18	0.02
ศิลปศาสตร์ (3.20)							-	0.40	0.60
สิ่งทอ (3.60)								-	0.20
สถาปัตยกรรม (3.80)									-

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพของนักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพแตกต่างกับนักศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพสูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพแตกต่างกับนักศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพสูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ แตกต่างกับนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและ

ออกแบบแฟชั่น มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพสูงกว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการจำแนกตามคณะวิชา

คณะวิชา (\bar{X})	ครุศาสตร์ (3.34)	คหกรรม (3.59)	สื่อสาร (3.45)	บริหาร (3.17)	วิทยาศาสตร์ (3.23)	วิศวกรรม (3.61)	ศิลปศาสตร์ (3.04)	สิ่งทอ (3.59)	สถาปัตยกรรม (3.53)
ครุศาสตร์ (3.34)	-	0.25	0.11	0.17	0.11	0.27	0.30	0.25	0.19
คหกรรม (3.59)		-	0.14	0.42	0.36	0.02	0.55	0.00	0.06
สื่อสาร (3.45)			-	0.28	0.22	0.16	0.41	0.14	0.08
บริหาร (3.17)				-	0.06	0.44	0.13	0.42	0.36
วิทยาศาสตร์ (3.23)					-	0.38	0.19	0.36	0.30
วิศวกรรม (3.61)						-	0.57	0.02	0.08
ศิลปศาสตร์ (3.04)							-	0.55	0.49
สิ่งทอ (3.59)								-	0.06
สถาปัตยกรรม (3.53)									-

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการของนักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกับนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรม การใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้าน การใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ และคณะศิลป ศาสตร์ประยุกต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะเทคโนโลยี สารสนเทศ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและ สันทนาการสูงกว่านักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรมมีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการ ใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกับนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรมมีคะแนน เฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร รายได้ประจำเดือน เป็นรายด้านและโดยรวม

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา	รายได้ประจำ	n	\bar{X}	S.D.	t
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	ต่ำกว่า 5,000 บาท	243	3.69	0.57	3.81
	5,000 บาท ขึ้นไป	189	3.47	0.61	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	ต่ำกว่า 5,000 บาท	243	3.32	0.57	0.02
	5,000 บาท ขึ้นไป	189	3.32	0.59	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	ต่ำกว่า 5,000 บาท	243	3.50	0.81	0.22
	5,000 บาท ขึ้นไป	189	3.48	0.74	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	ต่ำกว่า 5,000 บาท	243	3.42	0.67	1.40
	5,000 บาท ขึ้นไป	189	3.33	0.59	
โดยรวม	ต่ำกว่า 5,000 บาท	243	3.48	0.42	1.98
	5,000 บาท ขึ้นไป	189	3.40	0.41	

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามตัวแปรรายได้ประจำต่อเดือน ด้วยค่า t - Independent พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรม การใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือน 5,000 บาทขึ้นไป และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือน 5,000 บาทขึ้นไป ส่วนด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร แหล่งของรายได้ประจำ เป็นรายด้านและโดยรวม

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	ระหว่างกลุ่ม	2	5.90	2.95	8.56
	ภายในกลุ่ม	429	147.92	0.35	
	รวม	431	153.83		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	ระหว่างกลุ่ม	2	2.32	1.16	3.48
	ภายในกลุ่ม	429	142.81	0.33	
	รวม	431	145.13		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	ระหว่างกลุ่ม	2	2.45	1.23	2.04
	ภายในกลุ่ม	429	257.62	0.60	
	รวม	431	260.08		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	2	6.52	3.26	8.21
	ภายในกลุ่ม	429	170.37	0.40	
	รวม	431	176.89		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.31	1.16	6.84
	ภายในกลุ่ม	429	72.55	.17	
	รวม	431	74.86		

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามตัวแปรแหล่งของรายได้ประจำ ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการของนักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) ปรากฏผลดังตารางที่ 18 – ตารางที่ 21

ตารางที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม จำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ

แหล่งของรายได้ประจำ (\bar{X})	พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.43)	ทำงานหารายได้ (3.36)	เงินทุนการศึกษา (3.68)
พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.43)	-	0.07	0.25
ทำงานหารายได้ (3.36)		-	0.32
เงินทุนการศึกษา (3.68)			-

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมของนักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารายได้

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการ
ใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารจำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ

แหล่งของรายได้ประจำ (\bar{X})	พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.58)	ทำงานหารายได้ (3.24)	เงินทุนการศึกษา (3.91)
พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.58)	-	0.34	0.33
ทำงานหารายได้ (3.24)		-	0.67
เงินทุนการศึกษา (3.91)			-

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารของนักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารายได้

นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากการทำงานหารายได้ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากการทำงานหารายได้ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง

ตารางที่ 20 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางจำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ

แหล่งของรายได้ประจำ (\bar{X})	พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.30)	ทำงานหารายได้ (3.67)	เงินทุนการศึกษา (3.33)
พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.30)	-	0.37	0.03
ทำงานหารายได้ (3.67)		-	0.34
เงินทุนการศึกษา (3.33)			-

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางของนักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากการทำงานหารายได้ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครองและจากเงินทุนการศึกษามีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากการทำงานหารายได้ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากเงินทุนการศึกษา

ตารางที่ 21 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (LSD.) พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ จำแนกตามแหล่งของรายได้ประจำ

แหล่งของรายได้ประจำ (\bar{X})	พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.35)	ทำงานหารายได้ (3.23)	เงินทุนการศึกษา (3.78)
พ่อแม่/ผู้ปกครอง (3.35)	-	0.12	0.43
ทำงานหารายได้ (3.23)		-	0.55
เงินทุนการศึกษา (3.78)			-

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ของนักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.) พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครองและจาก

การทำงานหารายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครองและจากการทำงานหารายได้

ตารางที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร รายได้พิเศษต่อเดือน เป็นรายด้านและโดยรวม

พฤติกรรมการวางแผนทางการเงินของนักศึกษา	รายได้พิเศษ	n	\bar{X}	S.D.	t
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	ต่ำกว่า 3,000 บาท	228	3.56	0.58	2.76
	3,000 บาท ขึ้นไป	61	3.32	0.65	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	ต่ำกว่า 3,000 บาท	228	3.36	0.59	1.52
	3,000 บาท ขึ้นไป	61	3.23	0.61	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	ต่ำกว่า 3,000 บาท	228	3.45	0.76	0.75
	3,000 บาท ขึ้นไป	61	3.37	0.72	
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	ต่ำกว่า 3,000 บาท	228	3.31	0.63	1.88
	3,000 บาท ขึ้นไป	61	3.14	0.66	
โดยรวม	ต่ำกว่า 3,000 บาท	228	3.42	0.41	2.62
	3,000 บาท ขึ้นไป	61	3.26	0.41	

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามตัวแปรรายได้พิเศษต่อเดือน ด้วยค่า t - Independent พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือน ต่ำกว่า 3,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือน 3,000 บาทขึ้นไป และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือน 3,000 บาทขึ้นไป ส่วนด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 23 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปร แหล่งของรายได้พิเศษ เป็นรายด้านและโดยรวม

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร	ระหว่างกลุ่ม	5	1.22	0.24	.62
	ภายในกลุ่ม	196	76.94	0.39	
	รวม	201	78.15		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง	ระหว่างกลุ่ม	5	2.92	0.58	1.79
	ภายในกลุ่ม	196	63.97	0.33	
	รวม	201	66.89		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ	ระหว่างกลุ่ม	5	2.10	0.42	.73
	ภายในกลุ่ม	196	112.44	0.57	
	รวม	201	114.53		
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	5	1.93	0.39	1.00
	ภายในกลุ่ม	196	75.76	0.39	
	รวม	201	77.69		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	0.45	0.09	.53
	ภายในกลุ่ม	196	33.06	0.17	
	รวม	201	33.51		

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามตัวแปรแหล่งของรายได้พิเศษ ด้วยค่า F - test พบว่านักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้พิเศษต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม และรายด้านทุกด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา รายได้ประจำเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษของนักศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554 อย่างน้อยจำนวน 385 คน ประมาณขนาดตัวอย่างด้วยวิธีของ Yamane¹ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 % สุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีคณะวิชาของนักศึกษาเป็นชั้น (Strata) และใช้ห้องเรียนของนักศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านการเงิน ของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้พิเศษ และสรุปค่าใช้จ่ายต่อเดือนของนักศึกษา ข้อมูลมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่าย มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five – points rating scales) สอบถามเกี่ยวกับการใช้จ่ายของนักศึกษา จำนวน 48 ข้อ ซึ่งจัดแบ่งระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา เป็น 5 ระดับ คือ เป็นจริงมากที่สุด เป็นจริงมาก เป็นจริงปานกลาง เป็นจริงน้อย และเป็นจริงน้อยที่สุด โดยจำแนกพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการใช้จ่ายของนักศึกษา เป็นแบบสอบถาม ปลายเปิด เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้จ่าย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 465 ชุด แจกให้กับ นักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยรอรับแบบสอบถาม กลับคืน ได้แบบสอบถามกลับคืนมา และทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่า มีแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน จำนวน 432 ชุด คิดเป็นร้อยละ 92.91

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ดังนี้

1. วิเคราะห์คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา ของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ย ต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ โดยใช้ค่าจำนวนและร้อยละ
2. วิเคราะห์ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับ บันเทิงและสันทนาการ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้จ่ายของนักศึกษา จำแนกตามคุณลักษณะของ นักศึกษา ได้แก่ ตัวแปรเพศ รายได้ที่ได้รับต่อเดือน และรายได้พิเศษต่อเดือน โดยใช้ค่าสถิติค่าที (t-test for independent sample) ส่วนระดับชั้นปี คณะวิชา และแหล่งที่มาของรายได้ของนักศึกษา ใช้ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) และเมื่อพบ ความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD.)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษา ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษาเป็นรายด้าน ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ พบว่า

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ยระดับการใช้จ่ายของนักศึกษาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษามีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนสูงที่สุด คือค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารมีค่าเฉลี่ย 2,439.62 บาท รองลงมา คือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง มีค่าเฉลี่ย 1,124.11 บาท และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 594.89 บาท

1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 โดยด้านที่มีระดับพฤติกรรมสูงที่สุด คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 รองลงมา คือ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา จำแนกตาม ตัวแปรเพศ ระดับชั้นปี คณะวิชาของนักศึกษา รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ประจำ รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้พิเศษของนักศึกษา พบว่า

2.1 นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาชาย มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวมสูงกว่า นักศึกษาหญิง และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาในแต่ละด้าน พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกัน โดยนักศึกษาชาย มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาหญิง

2.2 นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย แตกต่างกันในด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ดังนี้

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพต่ำกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ส่วนนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพต่ำกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2

2.3 นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมแตกต่างกันโดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม สูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

ส่วนนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมต่ำกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่นและคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน ในด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ดังนี้

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร พบว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ต่ำกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

และนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ต่ำกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ สูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

ส่วนนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ สูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ สูงกว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ และคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

นักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมมีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

2.4 นักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษามีรายได้ประจำต่อเดือน ต่ำกว่า 5,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม สูงกว่านักศึกษามีรายได้ประจำต่อเดือน 5,000 บาทขึ้นไป และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาในแต่ละด้าน พบว่า นักศึกษามีรายได้ประจำต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน ในด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร โดยนักศึกษามีรายได้ประจำต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร สูงกว่านักศึกษามีรายได้ประจำต่อเดือน 5,000 บาทขึ้นไป

2.5 นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรม การใช้จ่าย โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารายได้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ ประจำต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย แตกต่างกัน ในด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับ อาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุน การศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารายได้

และนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากการทำงานหารายได้ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจาก พ่อแม่/ผู้ปกครอง

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำจาก การทำงานหารายได้ มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากเงินทุนการศึกษา

ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำ จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิง และสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครองและจากการทำงานหารายได้

2.6 นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรม การใช้จ่ายโดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท มี คะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือน 3,000 บาทขึ้นไป และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของ นักศึกษาในแต่ละด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับ พฤติกรรมการใช้จ่าย แตกต่างกัน ในด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร โดยนักศึกษาที่มีรายได้พิเศษ ต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับ อาหารสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือน 3,000 บาทขึ้นไป

2.7 นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้พิเศษต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรม การใช้จ่าย โดยรวมและรายด้านทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาผู้วิจัยได้พบประเด็นที่ควรค่าแก่การอภิปราย ดังนี้

1. จากการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า "นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน" ด้วยค่า t - test for independent sample จากตารางที่ 6 พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ณัฐนนท์ ลีศัตร์พวย (2545:70-85) ที่ทำการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัว และปัญหาทางการเงินของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่า นักศึกษาหญิงมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อปีการศึกษาต่ำกว่านักศึกษาชาย และผลการวิจัยของ ลดาพร จาดุวรรณ. (2546: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการใช้ และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่า ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ คือ เพศ และผลการวิจัยของ สุพจน์ ยศสมศักดิ์ (2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง พบว่า ประชาชนเพศชายมีพฤติกรรมการใช้จ่ายมากกว่าเพศหญิง และยังคงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริรัตน์ น้อยไม้ (2549:บทคัดย่อ) ที่ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์การใช้จ่ายส่วนตัว ของนักศึกษาทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเกริก โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากตัวอย่าง จำนวน 150 คน พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการใช้จ่ายที่จำเป็นและไม่จำเป็นแตกต่างกัน โดยเฉลี่ยนักศึกษาหญิงจะมีการใช้จ่ายที่จำเป็นมากกว่านักศึกษาชาย

2. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 2 ที่ว่า "นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน" ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 7 พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่านักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลดาพร จาดุวรรณ. (2546: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่า ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ คือ ชั้นปีการศึกษา และผลการวิจัยของ ชัชชัย ทิพย์สุน. (2548:บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ทักษะคติและพฤติกรรมการใช้บัตร ของผู้ใช้บริการบัตรเครดิต

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด(มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจาก ตัวอย่าง จำนวน 381 คน พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต และผลการวิจัยของบุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์. (2549:บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของนักศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2546 โดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากนักศึกษาจำนวน 418 คน พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการใช้จ่ายเงินประเภทค่าอาหารประจำวัน ค่าพาหนะไปกลับภูมิลำเนาเดิมและประเภทค่าบริการส่วนตัว มากกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)

3. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 3 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน” ด้วยการใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 11 พบว่า นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีคณะวิชาต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ณัฐนนท์ ลีศัตร์พ่าย (2545:70-85) ที่ทำการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัว และปัญหาทางการเงินของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่า นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ มีค่าใช้จ่ายที่สูงที่สุด และรัชชัชย ทิพย์ขุน. (2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตของผู้ใช้บริการบัตรเครดิต ธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด(มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน พบว่า ปัจจัยด้านอาชีพ มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต และผลการวิจัยของบุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์. (2549:บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของนักศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีพ.ศ. 2546 โดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากนักศึกษาจำนวน 418 คน พบว่า นักศึกษาที่เรียนประเภทวิชาต่างกันมีการใช้จ่ายเงิน ประเภทค่าอาหารประจำวัน และประเภทค่าพาหนะไป - กลับภูมิลำเนาเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

4. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 4 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน” ด้วยค่า t - test for independent sample ดังตารางที่ 16 พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีรายได้ประจำต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของลดทพร จาตุวรรณ์. (2546: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่าย

ผ่านบัตรเครดิต ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา ส่งผลให้ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตเพิ่มขึ้น และรัชชัย ทิพย์ชุน. (2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรของผู้ใช้บริการบัตรเครดิต ธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด (มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน พบว่า รายได้ มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต สุพจน์ ยศสมศักดิ์ (2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท มีพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตที่หลากหลาย

5. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 5 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 17 พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้ประจำต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารรายได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากเงินทุนการศึกษาเป็นการได้รายได้มาโดยง่าย จึงเห็นความสำคัญของเงินน้อยทำให้ใช้จ่ายเงินโดยไม่ระมัดระวัง ต่างจากนักศึกษาที่มีรายได้ประจำจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง และจากการทำงานหารรายได้ ซึ่งการได้เงินเป็นไปอย่างยากลำบากจึงเห็นคุณค่าของเงินมากกว่า การใช้เงินจึงต้องระมัดระวัง

6. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 6 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน” ด้วยค่า t - test for independent sample ดังตารางที่ 22 พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวม และด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือนต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือน ต่ำกว่า 3,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยรวมและด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร สูงกว่า นักศึกษาที่มีรายได้พิเศษต่อเดือน 3,000 บาทขึ้นไป ทั้งนี้อาจเป็นการที่นักศึกษามีรายได้พิเศษจำนวนมาก แสดงว่านักศึกษาย่อมต้องทำงานมาก จึงทำให้เห็นคุณค่าของเงินมากกว่า

ดังนั้นการใช้จ่ายจึงเป็นไปอย่างระมัดระวัง และเมื่อต้องใช้เวลาในการทำงานมาก นักศึกษาย่อมมีเวลาในการใช้จ่ายเงินน้อยลง

7. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 7 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้พิเศษต่างก็มีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 23 พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งของรายได้พิเศษต่างก็มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวมและรายด้านทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ไม่ว่านักศึกษาจะทำงานที่แหล่งใดก็ต้องใช้เวลาในการทำงาน และความยากลำบากในการทำงานไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่หารายได้พิเศษจึงเห็นคุณค่าของเงินไม่แตกต่างกัน ส่งผลให้ระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวมและรายด้านทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยที่ได้ ผู้วิจัยสรุปข้อเสนอแนะได้ ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัยที่ได้ พบว่า ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ซึ่งจัดเป็นค่าใช้จ่ายในกลุ่มที่ไม่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีพ มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างสูง ดังนั้นมหาวิทยาลัย หน่วยงาน และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง จึงควรมีการให้ความรู้และแนวทางในการพัฒนาการใช้จ่าย ของนักศึกษา ให้เป็นไปอย่างเหมาะสม เช่น การให้ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ รวมทั้งพยายามส่งเสริมให้ การใช้แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาเกิดเป็นรูปธรรม นักศึกษามีการนำไปใช้อย่างจริงจัง เป็นต้น

2. จากผลการวิจัยที่ได้ พบว่า นักศึกษาชาย มีคะแนนเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการสูงกว่านักศึกษาหญิง ดังนั้นมหาวิทยาลัย หน่วยงาน และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง จึงควรให้ความสนใจในการพัฒนาการใช้จ่ายของนักศึกษาชาย ให้เป็นไปอย่างเหมาะสม เพื่อช่วยลดปัญหาที่อาจเกิดจากการใช้จ่ายที่ไม่เหมาะสมของนักศึกษา เช่น การหารายได้ด้วยวิธีที่ไม่เหมาะสม

3. จากผลการวิจัยที่ได้ พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรมการใช้จ่าย โดยรวม ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิง และสันทนาการ ค่อนข้างสูงกว่าคณะอื่นๆ ดังนั้นมหาวิทยาลัย หน่วยงาน และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง จึงควรให้ความสนใจในการพัฒนาการใช้จ่ายของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ อาจโดยการจัดกิจกรรมค่ายให้ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการใช้จ่ายที่เหมาะสม

4. จากผลการวิจัยที่ได้ พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีพฤติกรรมการใช้จ่ายค่อนข้างสูง จึงควรที่มหาวิทยาลัย หน่วยงานและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาที่ได้รับทุนการศึกษาเห็นคุณค่าของเงินทุนการศึกษา พยายามส่งเสริมและติดตามดูแลพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินของนักศึกษาที่ได้รับทุนการศึกษาให้เป็นไปอย่างเหมาะสม

5. จากผลการวิจัยที่ได้ พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากการทำงาน มีพฤติกรรมการใช้จ่ายค่อนข้างต่ำ จึงควรที่มหาวิทยาลัย หน่วยงาน และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษามีการทำงานหารายได้ระหว่างเรียน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของเงินที่หามาได้และใช้จ่ายเงินอย่างเหมาะสม เป็นการสร้างเสริมพฤติกรรมที่ดีในการใช้จ่าย

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมและพฤติกรรมการบริโภคของนักศึกษาเพื่อเป็นการสะท้อนพฤติกรรมการบริโภคและการใช้จ่ายของนักศึกษา และหาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการบริโภคและการใช้จ่ายของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสมต่อไป

2. ควรมีการศึกษารูปแบบการดำเนินชีวิต การวางแผนและพฤติกรรมในการใช้จ่ายเงินเพื่อการครองชีพของนักศึกษา เพื่อหาแนวทางในการให้ความรู้และการพัฒนารูปแบบการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม อันจะส่งผลถึงพฤติกรรมการบริโภคและการใช้จ่ายที่เหมาะสมของนักศึกษาได้

3. ควรมีการศึกษาเจตคติ และพฤติกรรมการหารายได้ระหว่างเรียนของนักศึกษาและผู้ปกครอง เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมการหารายได้ของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม อันจะเป็นการส่งผลถึงพฤติกรรมการบริโภคและการใช้จ่ายที่เหมาะสมของนักศึกษาได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองบังคับการบริการศึกษา โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน. 2553: สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2553, จาก <http://www.sampran.go.th>
- กรุณา อักษรราช. 2547. เงินทองของมีค่า ช่วงชั้นที่ 3. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. การวิเคราะห์สถิติ:สถิติสำหรับการบริหารและการวิจัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์เพ็ญ บุญฉาย. 2552. การจัดการการเงินส่วนบุคคล:กรณีศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ชัยวุฒิ รื่นเรือง.2548. การนำเสนอแนวทางแก้ไขการใช้จ่ายเงินกองทุนให้ยั่งยืนเพื่อการศึกษาโรงเรียนศรีวัฒนาบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีนานาชาติ.วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต(การบริหารอาชีวศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิต การพิมพ์
- ฐนิตพงศ์ ชื่นภบาล.2551. “ คุยกับผู้จัดการกองทุน”.ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันที่ 10 มกราคม 2551.<http://www.villagefund.or.th>
- ณัฐนนท์ ลีศัตรูพาย.2545. การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายส่วนตัวและปัญหาทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทพวงมหาวิทยาลัย. 2538.สรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ปีงบประมาณ 2537 กรุงเทพฯ : กองบริการการศึกษา ทพวงมหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2543). “ การปลูกฝังค่านิยมเศรษฐกิจพอเพียงให้แก่เด็กด้วยกิจกรรมการสอนตามหลักการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย,” วารสารวิชาการ. ปีที่ 3 ฉบับที่ 3. หน้า 2-19.
- ธวัชชัย ทิพย์สุน. 2548. ทศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรของผู้ใช้บริการบัตรเครดิต ธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด(มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. ฉะเชิงเทรา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. 2547. คู่มือการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS. นนทบุรี :โรงพิมพ์นิต้าการพิมพ์.

บิสิเนสไทย [30-11-2007]. “ชาวกรุงรับมือน้ำมันแพง เน้นออม-ซื้อที่จำเป็น/เดือน”.

<http://www.nanosearch.co.th>

บุญชม ศรีสะอาด. 2535. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

บุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์. 2549. การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของ
 นักศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงาน
 คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2546. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
 (การวิจัย การศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ประชา ดันเสณีย์. 2553. <http://www.km.kmutnb.ac.th>

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2529. การวิจัยประเมินผล:หลักการและกระบวนการ. กรุงเทพฯ :
 การพิมพ์พระนคร.

พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530. 2534. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิชสาราษฎร์.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :
 บริษัทฟิงเกอร์ปรีนแอนด์มีเดียจำกัด.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2539. เอกสารชุดฝึกอบรมการเรียนรู้การทำวิจัยด้วย
 ตนเอง. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ลดภาพ จาดุวรรณ. 2546. พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต
 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.
 ปรินญาณิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ล้วน สายยศ และอังคณาสายยศ. 2538. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
 สุวีริยาสาส์น.

ล้วน สายยศ และอังคณาสายยศ. 2540. สถิติวิทยาทางการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น

วรศักดิ์ พ่วงเจริญ. 2546. “ปัญหาสิ่งแวดล้อมกับความมั่นคงของประเทศ,” วารสารธรรมชาติ
 และสิ่งแวดล้อมของประเทศไทย. ฉบับที่ 2 ต.ค.- ธ.ค.

วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ. 2550. “ทำไมต้องวางแผนการเงิน”.

<http://www.nidambe11.net/ekonomiz/2007q3/2007july23p8.htm>

วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ. 2550. “วางแผนการเงินอย่างไร”.

<http://www.nidambe11.net/ekonomiz/2007q3/2007july30p7.htm>

- วีระพล บดีรัฐ. 2547. เงินทองของมีค่า ช่วงชั้นที่ 1. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.
- วีระพล บดีรัฐ. 2547. เงินทองของมีค่า ช่วงชั้นที่ 2. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.
- ศิริรัตน์ น้อยไม้. 2549. การวิเคราะห์การใช้จ่ายส่วนตัว ของนักศึกษาทุนกั๊ยมเพื่อการศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเกริก. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกริก.
- สมพร เทพสิทธา. 2544. บทบาทของภาครัฐและภาคเอกชนในการเสริมสร้างจริยธรรมทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมแห่งชาติแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. สมชายการพิมพ์.
- สมศักดิ์ ดลประสิทธิ์. 2543. “คนคุณภาพคือคุณภาพการศึกษา” ข้าราชการครู. ปีที่ 20 ฉบับที่ 6; (สิงหาคม – กันยายน).
- สุพจน์ ยศสมศักดิ์. 2548. พฤติกรรมการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต.(เศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2546. “รายงานผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2545”. กรุงเทพฯ : บริษัท เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัลพับลิเคชั่น จำกัด
- อนิศา เข็นนันท์. 2547. เงินทองของมีค่า ช่วงชั้นที่ 4. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.
- Best, John w. 1981. **Research In Education**. 4th ed. Englewood. Cliffs ,NJ : Prentice – Hall.
- Cronbach, Lee J. 1970. **Essential of Psychology Testing**. 3rd ed. New York : Harper and Row.
- Good. Carter V. 1973. **Dictionary of Education**. New York: Mc. Graw-Hill , Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา

คุณภาพแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา
คุณภาพเครื่องมือด้านความเที่ยงตรง
ค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

ข้อความ	ค่า IOC	คุณภาพเครื่องมือ
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร		
1. นักศึกษารับประทานอาหารจากร้านในห้างสรรพสินค้า	0.80	ใช้ได้
2. เมื่อมีโอกาสพิเศษนักศึกษาและเพื่อนๆจะรับประทานอาหารในภัตตาคาร	0.60	ใช้ได้
3. นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อย่างน้อยเดือนละ 500 บาท	1.00	ใช้ได้
4. นักศึกษาโทรศัพท์สั่งอาหารสำเร็จรูปให้พนักงานนำส่งถึงที่พัก	1.00	ใช้ได้
5. นักศึกษาใช้จ่ายเงินในการรับประทานอาหารมากกว่า 50 บาท/1 มื้อ	0.80	ใช้ได้
6. นักศึกษาดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อย่างน้อย 2 ครั้งต่อสัปดาห์	0.80	ใช้ได้
7. นักศึกษาซื้อขนมกรุบกรอบอย่างน้อย 100 บาท/สัปดาห์	0.80	ใช้ได้
8. นักศึกษารับประทานอาหารจากร้านค้าภายในมหาวิทยาลัย	0.80	ใช้ได้
9. นักศึกษาทำอาหารรับประทานเองในวันหยุด	1.00	ใช้ได้
10. นักศึกษารับประทานอาหารสำเร็จรูปแช่แข็ง	1.00	ใช้ได้
11. นักศึกษาดื่มกาแฟ, กาแฟเย็น, ชาเย็น ฯลฯ อย่างน้อยวันละ 1 แก้ว	0.60	ใช้ได้
12. นักศึกษาดื่มน้ำอัดลมเป็นประจำ	0.80	ใช้ได้
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง		
1. ถ้านักศึกษาเดินทางโดยรถส่วนตัวจะใช้ความเร็วไม่มาก	0.60	ใช้ได้
2. ถ้าระยะทางไม่ไกลมากนักศึกษาเลือกที่จะเดินมากกว่าขึ้นรถประจำทาง	0.80	ใช้ได้
3. ถ้านักศึกษาเดินทางโดยรถส่วนตัวจะออกเดินทางแต่เช้าเพื่อหนีรถติด	0.60	ใช้ได้
4. นักศึกษาสืบค้นข้อมูลงานที่อาจารย์มอบหมายทางอินเทอร์เน็ต	1.00	ใช้ได้
5. นักศึกษาเดินทางโดยรถรับจ้างสาธารณะเพราะรวดเร็วกว่ารถประจำทาง	0.80	ใช้ได้
6. นักศึกษาจะร่วมหุ้นค่ารถรับจ้างสาธารณะกับเพื่อนที่ไปทางเดียวกัน	0.60	ใช้ได้
7. นักศึกษาจะวางแผนการเดินทางก่อนการเดินทางทุกครั้ง	1.00	ใช้ได้
8. นักศึกษาจะเลือกเส้นทางที่ประหยัดค่าเดินทาง	0.80	ใช้ได้
9. นักศึกษาเลือกที่จะพักใกล้มหาวิทยาลัย	0.80	ใช้ได้
10. ถ้ามีรถเมล์ฟรีนักศึกษาคงจะรอใช้บริการ	0.80	ใช้ได้
11. ถ้านักศึกษามีรถส่วนตัวจะใช้เท่าที่จำเป็น	0.60	ใช้ได้
12. ถ้าเลือกได้นักศึกษาจะใช้รถไฟฟ้ามากกว่ารถรับจ้างสาธารณะ	0.80	ใช้ได้

ข้อความ	ค่า IOC	คุณภาพเครื่องมือ
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ		
1. นักศึกษารับประทานอาหารเสริมหรือวิตามินเพื่อบำรุงสุขภาพ	0.80	ใช้ได้
2. นักศึกษาซื้อเครื่องออกกำลังกายเพื่อออกกำลังกายยามว่าง	0.60	ใช้ได้
3. นักศึกษารับประทานอาหารเสริมเพื่อเพิ่มอาหารผิว	1.00	ใช้ได้
4. นักศึกษาใช้น้ำหอมทุกครั้งหลังอาบน้ำ	0.80	ใช้ได้
5. นักศึกษาใช้บริการยัดเส้นผม	0.80	ใช้ได้
6. นักศึกษาใช้ผลิตภัณฑ์ต่างๆ เพื่อควบคุมน้ำหนัก	1.00	ใช้ได้
7. นักศึกษาสมัครเป็นสมาชิกสถานออกกำลังกาย	0.80	ใช้ได้
8. นักศึกษาพบแพทย์เพื่อดูแลปัญหาผิวหนัง	0.80	ใช้ได้
9. นักศึกษาตัดฟันเพื่อปรับรูปหน้าและลดน้ำหนัก	1.00	ใช้ได้
10. นักศึกษาตัดผมเพื่อปรับรูปหน้า	1.00	ใช้ได้
11. นักศึกษาใช้ครีมบำรุงผิวทุกวัน	0.80	ใช้ได้
12. นักศึกษาทำสีผมด้วยตนเอง	0.80	ใช้ได้
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ		
1. นักศึกษาใช้บริการเสริมของโทรศัพท์มือถือ เช่น ดาวน์โหลดเสียงรอสาย	1.00	ใช้ได้
2. นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อการดูภาพยนตร์อย่างน้อยเดือนละ 300 บาท	1.00	ใช้ได้
3. นักศึกษาเติมเงินโทรศัพท์มือถือเดือนละไม่น้อยกว่า 600 บาท	1.00	ใช้ได้
4. เมื่อมีเวลาว่างนักศึกษาคงจะเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า	0.80	ใช้ได้
5. นักศึกษาซื้อของขวัญให้เพื่อนสนิทในทุกโอกาสสำคัญ	0.80	ใช้ได้
6. นักศึกษาเล่นอินเทอร์เน็ตนานกว่า 3 ชั่วโมงต่อวัน	1.00	ใช้ได้
7. นักศึกษาดูภาพยนตร์อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง	1.00	ใช้ได้
8. นักศึกษาซื้อเครื่องแต่งกายตามแฟชั่นทุกเดือน	0.80	ใช้ได้
9. นักศึกษามีโทรศัพท์มือถืออย่างน้อย 2 เครื่อง	0.80	ใช้ได้
10. เมื่อว่างนักศึกษาคงจะอ่านหนังสือในห้องสมุด	1.00	ใช้ได้
11. นักศึกษาจ้างเพื่อนพิมพ์รายงานเสนอ	0.80	ใช้ได้
12. นักศึกษาใช้เวลาว่างเล่นกีฬาอยู่กับเพื่อนๆ	0.80	ใช้ได้

**คุณภาพแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา
คำอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น**

ข้อ คำถาม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted	คุณภาพ
ด้าน 1.1	156.2700	1431.1688	.7383	.9356	ใช้ได้
ด้าน 1.2	155.6800	1440.6642	.6871	.9360	ใช้ได้
ด้าน 1.3	155.5700	1431.6819	.7018	.9357	ใช้ได้
ด้าน 1.4	155.5000	1442.4949	.6463	.9362	ใช้ได้
ด้าน 1.5	156.4700	1446.0900	.6141	.9364	ใช้ได้
ด้าน 1.6	155.2700	1452.4819	.5478	.9367	ใช้ได้
ด้าน 1.7	156.3400	1463.7620	.3978	.9375	ใช้ได้
ด้าน 1.8	156.1100	1453.8767	.4795	.9370	ใช้ได้
ด้าน 1.9	156.6000	1474.9697	.2819	.9382	ใช้ได้
ด้าน 1.10	156.8500	1477.1591	.2520	.9384	ใช้ได้
ด้าน 1.11	156.2100	1439.0565	.5949	.9363	ใช้ได้
ด้าน 1.12	156.3300	1448.8698	.4983	.9369	ใช้ได้
ด้าน 2.1	156.6300	1437.0031	.5663	.9364	ใช้ได้
ด้าน 2.2	156.1900	1454.4989	.4543	.9372	ใช้ได้
ด้าน 2.3	156.6900	1458.9635	.3979	.9375	ใช้ได้
ด้าน 2.4	156.1300	1449.2052	.4973	.9369	ใช้ได้
ด้าน 2.5	156.4000	1443.4343	.5733	.9365	ใช้ได้
ด้าน 2.6	156.9600	1476.6044	.2570	.9383	ใช้ได้
ด้าน 2.7	156.4100	1459.4767	.4690	.9372	ใช้ได้
ด้าน 2.8	156.0700	1448.7122	.5035	.9369	ใช้ได้
ด้าน 2.9	156.5100	1461.9696	.3594	.9378	ใช้ได้
ด้าน 2.10	155.9300	1482.6314	.2046	.9386	ใช้ได้
ด้าน 2.11	156.3600	1459.7277	.4120	.9374	ใช้ได้
ด้าน 2.12	156.6300	1457.4880	.4033	.9375	ใช้ได้

ข้อ คำถาม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted	คุณภาพ
ด้าน 3.1	156.2200	1433.6481	.6510	.9360	ใช้ได้
ด้าน 3.2	156.0300	1442.0698	.5794	.9364	ใช้ได้
ด้าน 3.3	155.8900	1414.8666	.8160	.9349	ใช้ได้
ด้าน 3.4	156.3500	1436.6944	.6003	.9362	ใช้ได้
ด้าน 3.5	155.8500	1427.3813	.6548	.9358	ใช้ได้
ด้าน 3.6	155.1500	1380.6742	.2423	.9521	ใช้ได้
ด้าน 3.7	155.6400	1446.2933	.5419	.9367	ใช้ได้
ด้าน 3.8	156.8700	1447.0233	.4613	.9371	ใช้ได้
ด้าน 3.9	155.5900	1420.9918	.7360	.9353	ใช้ได้
ด้าน 3.10	156.1900	1443.9332	.6174	.9363	ใช้ได้
ด้าน 3.11	157.0400	1446.3216	.5203	.9368	ใช้ได้
ด้าน 3.12	155.9900	1432.1110	.5868	.9363	ใช้ได้
ด้าน 4.1	155.6500	1434.9167	.6247	.9361	ใช้ได้
ด้าน 4.2	155.7400	1425.7701	.7353	.9355	ใช้ได้
ด้าน 4.3	156.1600	1429.5297	.6088	.9361	ใช้ได้
ด้าน 4.4	156.5200	1425.1208	.7165	.9355	ใช้ได้
ด้าน 4.5	156.3900	1433.1090	.7120	.9357	ใช้ได้
ด้าน 4.6	156.8200	1453.4218	.4347	.9373	ใช้ได้
ด้าน 4.7	156.5500	1438.5732	.5615	.9365	ใช้ได้
ด้าน 4.8	156.1800	1411.9067	.7867	.9349	ใช้ได้
ด้าน 4.9	155.7100	1442.5110	.5306	.9367	ใช้ได้
ด้าน 4.10	156.9900	1463.1211	.4742	.9372	ใช้ได้
ด้าน 4.11	155.4700	1449.1405	.5260	.9368	ใช้ได้
ด้าน 4.12	156.3400	1455.1358	.2276	.9402	ใช้ได้

Reliability Coefficients

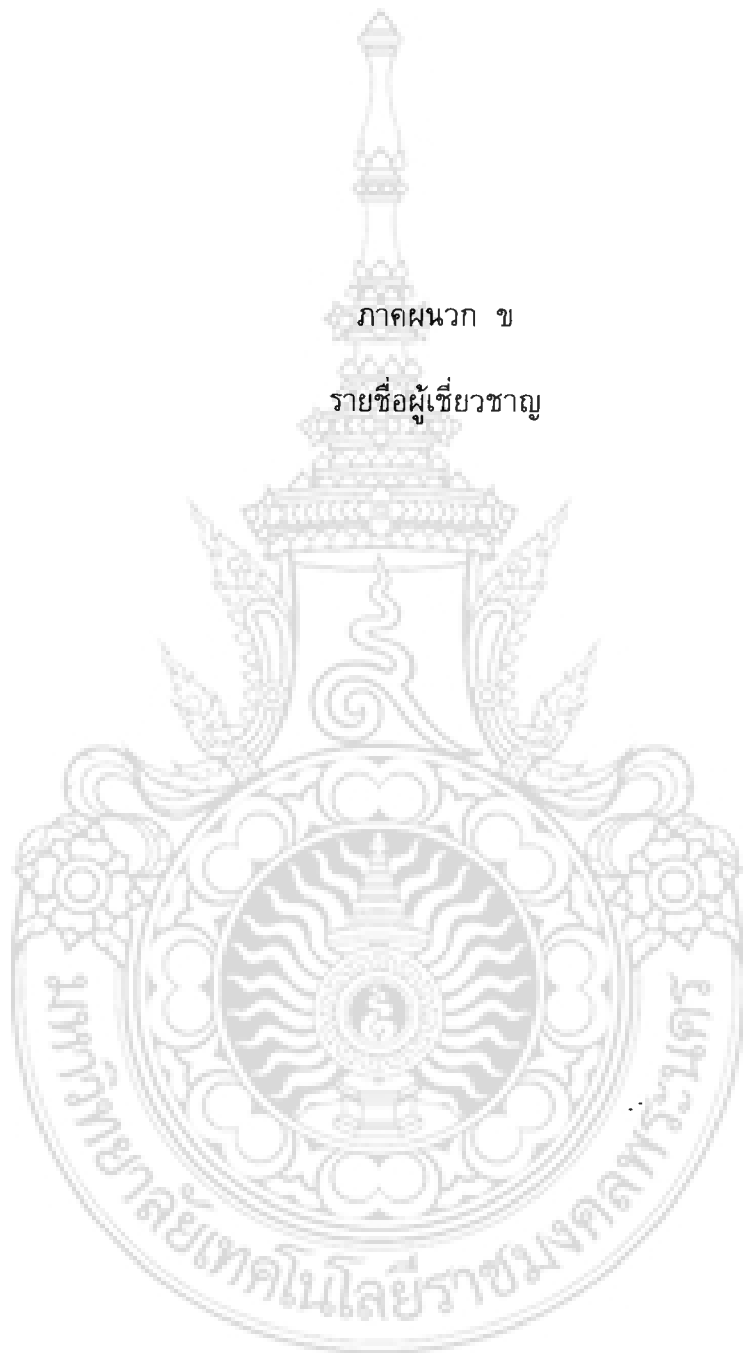
N of Cases = 100.0

N of Items = 48

Alpha = .9383

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธานี คงเพชร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สาขาวิชาการตลาด
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์
อักษรศาสตรบัณฑิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรประภา แสงสินเจริญชัย
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
สาขาวิชาการจัดการ
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. อาจารย์สมใจ ฉินระนะปทุมพร
บัญชีมหาบัณฑิต
อาจารย์ ระดับ 7
สาขาวิชาการบัญชี
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. อาจารย์เดือนรุ่ง ช่วยเรือง
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ ระดับ 7
สาขาวิชาการเงิน
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม “พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร”

แบบสอบถาม พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้น เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยจะนำข้อมูลที่ได้เสนอต่อมหาวิทยาลัย ฯ และสื่อต่างๆ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษาให้มีความเหมาะสมต่อไป

แบบสอบถามชุดนี้จำแนกเป็น 3 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา
- ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

คณะผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากนักศึกษาทุกคน ช่วยตอบแบบสอบถาม ตามความเป็นจริง ให้ครบทุกข้อ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพ และสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา ได้อย่างเหมาะสมต่อไป โดยผู้วิจัยจะจัดเก็บข้อมูลทั้งหมดเป็นความลับและนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น คณะผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาทุกคน ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มา ณ โอกาสนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวีรัตน์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์
 อาจารย์สนทยา เขมวีรัตน์

คณะผู้วิจัย

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านที่สุด

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. ระดับชั้นปี

ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1/ปวส.ปีที่ 1

ปริญญาตรีชั้นปีที่ 2/ปวส.ปีที่ 2

ปริญญาตรีชั้นปีที่ 3/ป.ตรีเทียบโอน ปีที่ 1

ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4/ป.ตรีเทียบโอนปีที่ 2

3. คณะวิชา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

คณะบริหารธุรกิจ

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะวิศวกรรมศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์

คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

4. รายได้ที่ได้รับเป็นประจำต่อเดือน

ต่ำกว่า 5,000 บาท

5,000 บาท ขึ้นไป

5. แหล่งที่มาของรายได้ประจำ

พ่อแม่/ผู้ปกครอง

ทำงานหารายได้

เงินทุนการศึกษา

6. รายได้พิเศษโดยเฉลี่ยต่อเดือน

ต่ำกว่า 3,000 บาท

3,000 บาท ขึ้นไป

7. แหล่งที่มาของรายได้พิเศษ

เป็นบริการในสถานบันเทิง

เป็นพนักงานขายตรง

เป็นลูกจ้างร้านค้าต่างๆ

รับจ้างพิมพ์รายงาน

เปิดขายสินค้า

รับสอนพิเศษ

อื่นๆ โปรดระบุ

8. สรุปค่าใช้จ่ายต่อเดือนของนักศึกษา

8.1 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร ประมาณบาทต่อเดือน

8.2 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ประมาณบาทต่อเดือน

8.3 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ ประมาณบาทต่อเดือน

8.4 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ ประมาณบาทต่อเดือน

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษามากที่สุด

ข้อความ	เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงมาก	เป็นจริงปานกลาง	เป็นจริงน้อย	เป็นจริงน้อยที่สุด
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร					
1. นักศึกษารับประทานอาหารจากร้านในห้างสรรพสินค้า					
2. เมื่อมีโอกาสพิเศษนักศึกษาและเพื่อนๆจะรับประทานอาหารในภัตตาคาร					
3. นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อย่างน้อยเดือนละ 500 บาท					
4. นักศึกษาโทรศัพท์สั่งอาหารสำเร็จรูปให้พนักงานนำส่งถึงที่พัก					
5. นักศึกษาใช้จ่ายเงินในการรับประทานอาหารมากกว่า 50 บาท/1 มื้อ					
6. นักศึกษาดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อย่างน้อย 2 ครั้งต่อสัปดาห์					
7. นักศึกษาซื้อขนมกรุบกรอบอย่างน้อย 100 บาท/สัปดาห์					
8. นักศึกษารับประทานอาหารจากร้านค้าภายในมหาวิทยาลัย					
9. นักศึกษาทำอาหารรับประทานเองในวันหยุด					
10. นักศึกษารับประทานอาหารสำเร็จรูปแช่แข็ง					
11. นักศึกษาดื่มกาแฟ, กาแฟเย็น, ชาเย็น ฯลฯ อย่างน้อยวันละ 1 แก้ว					
12. นักศึกษาดื่มน้ำอัดลมเป็นประจำ					
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง					
1. ถ้านักศึกษาเดินทางโดยรถส่วนตัวจะใช้เวลาเร็วไม่มาก					
2. ถ้าระยะทางไม่ไกลมากนักศึกษาเลือกที่จะเดินมากกว่าขึ้นรถประจำทาง					
3. ถ้านักศึกษาเดินทางโดยรถส่วนตัวจะออกเดินทางแต่เช้าเพื่อหนีรถติด					
4. นักศึกษาสืบค้นข้อมูลงานที่อาจารย์มอบหมายทางอินเทอร์เน็ต					
5. นักศึกษาเดินทางโดยรถรับจ้างสาธารณะเพราะรวดเร็วกว่ารถประจำทาง					
6. นักศึกษาจะร่วมหุ้นค่ารถรับจ้างสาธารณะกับเพื่อนที่ไปทางเดียวกัน					
7. นักศึกษาจะวางแผนการเดินทางก่อนการเดินทางทุกครั้ง					
8. นักศึกษาจะเลือกเส้นทางที่ประหยัดค่าเดินทาง					
9. นักศึกษาเลือกที่จะพักใกล้มหาวิทยาลัย					
10. ถ้ามีรถเมล์ฟรีนักศึกษาคงจะรอใช้บริการ					
11. ถ้านักศึกษามีรถส่วนตัวจะใช้เท่าที่จำเป็น					
12. ถ้าเลือกได้นักศึกษาจะใช้รถไฟฟ้ามากกว่ารถรับจ้างสาธารณะ					

ข้อความ	เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงมาก	เป็นจริงปานกลาง	เป็นจริงน้อย	เป็นจริงน้อยที่สุด
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ 1. นักศึกษารับประทานอาหารเสริมหรือวิตามินเพื่อบำรุงสุขภาพ 2. นักศึกษาซื้อเครื่องออกกำลังกายเพื่อออกกำลังกายยามว่าง 3. นักศึกษารับประทานอาหารเสริมเพื่อเพิ่มอาหารผิว 4. นักศึกษาใส่ผ้าหอมทุกครั้งหลังอาบน้ำ 5. นักศึกษาใช้บริการยัดเส้นผม 6. นักศึกษาใช้ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อควบคุมน้ำหนัก 7. นักศึกษาสมัครเป็นสมาชิกสถานออกกำลังกาย 8. นักศึกษาพบแพทย์เพื่อดูแลปัญหาผิวหนัง 9. นักศึกษาตัดฟันเพื่อปรับรูปหน้าและลดน้ำหนัก 10. นักศึกษาตีมือเครื่องตีมือเพื่อบำรุงสมอง 11. นักศึกษาใช้ครีมบำรุงผิวทุกวัน 12. นักศึกษาทำสัสมด้วยตนเอง					
ด้านการใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการ 1. นักศึกษาใช้บริการเสริมของโทรศัพท์มือถือ เช่น ดาวนโหลดเสียงรอสาย ฯลฯ 2. นักศึกษาใช้จ่ายเพื่อการดูภาพยนตร์อย่างน้อยเดือนละ 300 บาท 3. นักศึกษาเติมเงินโทรศัพท์มือถือเดือนละไม่น้อยกว่า 600 บาท 4. เมื่อมีเวลาว่างนักศึกษาคงจะเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า 5. นักศึกษาซื้อของขวัญให้เพื่อนสนิทในทุกโอกาสสำคัญ 6. นักศึกษาเล่นอินเทอร์เน็ตนานกว่า 3 ชั่วโมงต่อวัน 7. นักศึกษาดูภาพยนตร์อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง 8. นักศึกษาซื้อเครื่องแต่งกายตามแฟชั่นทุกเดือน 9. นักศึกษามีโทรศัพท์มือถืออย่างน้อย 2 เครื่อง 10. เมื่อว่างนักศึกษาคงจะอ่านหนังสือในห้องสมุด 11. นักศึกษาจ้างเพื่อนพิมพ์รายงานเสมอ 12. นักศึกษาใช้เวลาว่างเล่นกีฬากับเพื่อนๆ					

คณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวิรัตน์
สถานที่อยู่อาศัย	บ้านเลขที่ 79/235 หมู่บ้านลภาวัน 9 ตำบลบางพลับ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2521	การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) เอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ.2542	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการวิจัยและวัดผล การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประสบการณ์เกี่ยวกับงานวิจัย

- ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการทำวิจัยของอาจารย์วิทยาเขตพัฒนศึกษาการพระนคร
- ความคาดหวังของนักศึกษาต่อการจัดการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพัฒนศึกษาการพระนคร
- การศึกษาการดำเนินงานเพื่อป้องกัน และแก้ไขการประพฤติดีตระเบียบวินัย ของ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- คุณลักษณะของอาจารย์สายบริหารธุรกิจตามความคาดหวังของนักศึกษา อาจารย์
และผู้บริหาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- สภาพที่เป็นจริงและสภาพที่คาดหวังของผู้บริหารและอาจารย์ในการพัฒนา
อาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ทศนคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสถิติ 1 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพัฒนศึกษาการพระนคร ที่ผ่านการเรียนแบบร่วมมือ
- ความพึงพอใจของผู้บริหารสถานประกอบการ ต่อคุณลักษณะของบัณฑิตคณะ
วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

- ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับมลพิษสิ่งแวดล้อมของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
- ความรู้และทัศนะของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ
- ความคาดหวังของนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ ต่อการจัดการศึกษา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- การวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผู้ร่วมโครงการวิจัย

ชื่อ	นายสนทยา เขมวิรัตน์
สถานที่อยู่อาศัย	บ้านเลขที่ 79/235 หมู่บ้านลภาวัน 9 ถนนเลียบบคลองแอน ตำบลบางพลับ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 10210
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ ระดับ 7 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะบริหารธุรกิจ

ประวัติการศึกษา

2529	บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) เอกการเงินและธนาคาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2542	ศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) เอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2546	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประสบการณ์เกี่ยวกับงานวิจัย

- คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ตามความคาดหวังของผู้บริหารสถานประกอบการ
- คุณลักษณะของอาจารย์ สายบริหารธุรกิจ ตามความคาดหวังของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

- การศึกษาการดำเนินงาน เพื่อป้องกัน และแก้ไขการประพุดิผิดระเบียบวินัย ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- สภาพที่เป็นจริงและสภาพที่คาดหวังของผู้บริหารและอาจารย์ในการพัฒนาอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ความพึงพอใจของผู้บริหารสถานประกอบการ ต่อคุณลักษณะของบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับมลพิษสิ่งแวดล้อมของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
- ความรู้และทัศนะของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ
- ความคาดหวังของนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ ต่อการจัดการศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- การวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผู้ร่วมโครงการวิจัย

ชื่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์

ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สถานที่ทำงานปัจจุบัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
399 ถนนสามเสน เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
โทร. 0-2282-9009-15 ต่อ 6001 โทรสาร 0-2281-9922

ประวัติการศึกษา

อักษรศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประสบการณ์เกี่ยวกับงานวิจัย

- การสื่อสารเพื่อการจัดการ
- ความพึงพอใจของผู้บริหารสถานประกอบการ ต่อคุณลักษณะของบัณฑิต คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.